

"ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΦΥΛΛΑ..

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΕΩΣ καὶ ΕΡΕΥΝΗΣ ΖΩΤΙΚΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ 5ου καὶ 6ου ΤΕΥΧΟΥΣ

	Σελίς
—'Η συζήτησις τοῦ Κυπριακοῦ εἰς τὴν Βουλὴν. Ἀνασκόπησις τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς. Δυνατὴ λύσις.	41
—Τὸ «Ρεαλιστικὸν» Οἰκονομικὸν πρόγραμμα τοῦ Συναγεσμοῦ	51
—Κυβέρνησις καὶ Βουλὴ. Μεταπολεμικὴ διατάραξις τῆς ἰσορροπίας τῶν ἐξουσιῶν. Κυβερνητικὴ δικτατορία ἔναντι τῆς λαϊκῆς ἐξουσίας τῆς Βουλῆς. Αἷτια καὶ συνέπειαι	54
—Κρίσις πρὸς Ἀνατολὰς. Αἱ μεταβολαὶ εἰς τὴν Ρωσσίαν	47
—Ἐπὶ τοῦ ἐκλογικοῦ συστήματος. Τὸ ἀτομικὸν ψηφοδέλτιον	48
—Δυναμικότης τῆς Ἑλληνικῆς Γῆς. Συντήρησις. - Ἀξιοποίησις	59
—Ἀπίστευτον καὶ ὅμως ἀληθές. Οἱ ἀνάπηροι καὶ τὰ θύματα πολέμου. Αἶσχος καὶ ἐντροπὴ ὁ Κυβερνητικὸς ἐμπαιγμὸς	49
—Αἱ ἀποστολαὶ εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Ὁ κ. Τσουδερός	49
—Ἡ ἀπειλὴ ἀποχωρήσεως τῶν Ἑκπαιδευτικῶν. Κυβερνητικὴ ἀβελτηρία διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν	49
—Ἡ ἵδρυσις Βιομηχανιῶν εἰς τὰς Ἐπαρχίας. Ἀποσυμφόρησις τῆς Πρωτευούσης. Πλεονεκτήματα. Βιομηχανικοὶ καὶ Γεωργικοὶ ἐργάται	50
—Ἡ ὕγιεινὰ τοῦ Λαοῦ. Ἐξυγιάνσις Κρατικῶν καὶ Δημοτικῶν ἱδρυμάτων	50
—Ἀποκέντρωσις καὶ Αὐτοδιοίκησις. Νόμοι καὶ πραγματικότης	60
—Ἡ διπλωματία μας... καὶ ἡ ὑπέθεσις «Μερκαντίλε»	60
—Οἱ τρεῖς δρόμοι διὰ τὸ Κυπριακόν	62
—Ἡ νέα στρατηγικὴ τῆς Ἀμερικῆς. Σύγχρονοι μέθοδοι ἐπιθέσεως - κατακτήσεως	63
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ. Α. Κουκλέλη. Αὔξεις τοῦ κατὰ κεφαλὴν εἰσοδήματος καὶ προτεραιότης τῶν ἐπενδύσεων. -Harold F. Williamson. Ἡ οἰκονομικὴ ἀνάπτυξις (διαφόρων χωρῶν καὶ περιοχῶν τῆς Γῆς)	64

ΕΤΟΣ Β'.

1 καὶ 15 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1955

ΦΥΛΛΑ 5 καὶ 6

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΠΑΝ. Ν. ΠΙΠΙΝΕΛΗ

Ἐπιμελεία ΠΑΝΟΥ Ε. ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ

π. Βουλευτοῦ - Διηγητοῦ

ΓΡΑΦΕΙΑ

Ξενοφώντος 15 Α (Τηλ. 23.191)

ΑΘΗΝΑΙ

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α. Ε.

ΕΤΟΣ 47ον

ΙΣΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1954

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ		ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ	
Ταμείον, Τράπεζα της Ελλάδος και Διακρίματα εν τῇ	Δρχ. 152.354.168.19	Κεφάλαιον Μετοχικόν	Δρχ. 31.847.510.30
Εσωτερικῶν καὶ Ἐξωτερικῶν παρὰ Τραπεζῶν	86.632.768.60	Κεφάλαιον Ἀποθεμάτων Τακτικῶν	2.955.000.00
Προκαταβολαὶ ἐπὶ φορολογικῶν καὶ συναλλαγματικῶν		Κεφάλαιον Ἀποθεμάτων Ἐπεικταῶν	3.735.000.00
Δάνεια ὑποθηκωτικὰ δι' ἐνσχυρῶν ἐμπορευμάτων ὡς	754.027.128.35	ΚΑΤΑΒΕΣΕΙΣ	
καὶ δι' ἄλλων ἐγγυημάτων	33.870.116.20	Ὁμολογία καὶ ἐπὶ προθέσει	Δρχ. 805.893.639.70
Δάνεια ἀναπτυχιατικὰ δι' ἁγίων Ἑλλᾶς, Δημοσίου		Ταμιευτηρίον	47.178.141.60
Ἀσφαλίσεων καὶ Συμμετοχῆς ἐν Ἀγγλίᾳ, Τραπεζῶν	16.565.418.55	Ἑλληνικὸν Διόργανον Ο.Χ.Ο.Α. Ἀγορᾶς μακροπρόθεσμων	953.071.781.30
The Commercial Bank of the Near East Ltd. London	30.614.157.40	Διεύθυνσις Ἀναπτυχιατικῶν	33.870.116.20
Ἄλλα ἡμετῆς Τραπεζῶν	3.935.486.45	Ἐπιτοκία Πληρωτέων	5.476.835.70
Ἑξόδα ὑποκαταστάσεως Κεντρικοῦ καὶ ὑποκαταστάσεως	608.848.477.45	Μίσθια Ἀρτοποιίας 1954	6.050.000.00
Ἄλλα πρὸς ἐπιστὰς διὰ λογισμῶν τρίτων	9.630.940.35	Ἀγορᾶ διὰ μακροπρόθεσμων καὶ ἐπὶ ἐπικυρώσεως	428.317.624.65
Ἑτέρα στοιχία Ἐπιτηδεύματος		Ἑπικυρώσεις	24.054.478.59
		Ἀγορᾶ Ἐπιτηδεύων Τρίτων	608.848.477.45
		Ἑτέρα στοιχία Πιστωτικῶν	15.341.121.35
		Κέρδη καὶ Ζήμια, ἀποδοθέντα εἰς τὸν	500.304.85
	Δρχ. 1.732.478.661.50		Δρχ. 1.732.478.661.50

ΑΝΑΛΥΣΙΣ ΤΗΣ ΜΕΡΙΔΟΣ «ΚΕΡΔΗ ΚΑΙ ΖΗΜΙΑ»	
Μισθοδοσία καὶ ἑξόδα διαχειριστικῶν	Δρχ. 63.051.917.35
Φόροι	7.022.694.35
Ἐξόδα ὑποκαταστάσεως	1.435.929.10
Τόκ. Ἐπικ. Ἀπορροατικῶν	1.574.395.20
Τόκ. Ἀπορροατικῶν	1.028.024.95
Τόκ. Ἀπορροατικῶν	4.835.467.80
	8.873.817.05

ΑΠΟΣΒΕΣΕΙΣ	
Καταθέσεις καὶ Προβλέψεις	Δρχ. 4.780.000.00
Ἑξόδα ὑποκαταστάσεως	2.820.000.00
Ἀκινήτων Τραπεζῶν	1.170.000.00
	8.450.000.00
Κέρδη πρὸς διάθεσιν	12.442.304.85
	Δρχ. 99.840.733.60

ΔΙΑΘΕΣΙΣ ΚΑΘΑΡΩΝ ΚΕΡΔΩΝ ΔΡΧ. 12.442.304.85	
Κράτος 5% διὰ κεφάλαιον ἀποδοτικῶν ἐπὶ Δρχ. 12.442.304.85	Δρχ. 622.000.00
Τόκος ἐπὶ τακτικῶν ἀποδοτικῶν ἐπὶ Δρχ. 2.148.000.00	195.000.00
Εἰς ἀντικείμενα κτηνίων ἀποδοτικῶν ἐπὶ Ἐπικυρώσειν, Ἐπικυρώσειν Ἀποδοτικῶν	3.000.000.00
Μίσθια μισθῶν πρὸς Δρχ. 11.000.000.00 κατὰ μετοχὴν πληρωτέων μετὰ παρακράσεως, κατὰ Πόρον τοῦ φόρου Γ' Κατηγορίας	6.050.000.00
Ἀμοιβὴ μισθῶν Διοκ. Συμβουλίου πληρωτέων μετὰ παρακράσεως, κατὰ Πόρον τοῦ φόρου Γ' Κατηγορίας	325.000.00
Πρόβλεψις φόρων	1.750.000.00
Ἑξόδα ἀνέμενον εἰς τὸν	500.304.85
	Δρχ. 12.442.304.85

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 3ῃ Φεβρουαρίου 1955

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου
ΣΤΡΑΤΗΣ Γ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΗΣ

Ὁ Διευθύνων Σύμβουλος
Π. Α. ΒΑΦΙΔΑΚΗΣ

Ὁ Διευθυντὴς
Δ. Ι. ΒΑΡΑΥΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΟΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ

ΕΠΙΜΟΡΦΩΤΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ

GREEK AMERICAN CULTURAL INSTITUTE

ΣΧΟΛΑΙ ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΑΙ ΥΠΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Ἀπόφ. Ὑπουργείου Ἀριθ. 210133/1950

ΣΧΟΛΗ ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΝ

Σχολὴ καθαρῶς ἐπαγγελματικὴ, ὁργανωμένη κατὰ τὸ πρότυπον Ἀμερικανικῶν Φοιτητῶν μονοετῆς. Πτυχίον ἀνεγνωρισμένον.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ :

Ἀλληλογραφία, Στενογραφία, Δακτυλογραφία, Λογιστικά, Ὁργάνωσις Ἀρχείου κλπ

ΕΝΑΡΞΙΣ ΝΕΩΝ ΤΜΗΜΑΤΩΝ : 26 Φεβρουαρίου

ΥΠΟΒΟΛΗ ΑΙΤΗΣΕΩΝ : Μέχρι 20ης Φεβρουαρίου

ΠΡΟΣΟΝΤΑ :

Ἀπολυτήριον Γυμνασίου ἢ ἄλλης ἰσοτίμου Σχολῆς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ - ΕΓΓΡΑΦΑΙ

Νίκης 36 Τηλ. 26-138, Ἀκαδημίας 54 Γιάν Σμάτς 18 Τηλ. 25.000

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 48 251060

ΗΜΕΡΩΝ 48 46-92

ΑΡΙΘ. 45568

"ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΦΥΛΛΑ"

ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΕΩΣ καὶ ΕΡΕΥΝΗΣ ΖΩΤΙΚΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ

Ξενοφώντος ΠΑΝΑΓ. Ν. ΠΙΠΙΝΕΛΗ

Ἀριθ. 15α Ἐκδόσις Δεκαπενθήμερος

ΑΘΗΝΑΙ Ὑπὸ ΠΑΝΟΥ Ε. ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ

Τηλ. 23191 π. Βουλευτοῦ

ΕΤΟΣ Β' Φύλλον 5-6 (Σελ. 41-64) 1 & 15 Φεβρίου 1955

20 Φεβρουαρίου 1955

Ἡ συζήτησις τοῦ Κυπριακοῦ ἐν τῇ Βουλῇ, ἀπετέλει προφανῶς τὴν ἐνδεδειγμένην εὐκαιρίαν ἀνασκοπήσεως τῆς ὅλης ἐξωτερικῆς μας πολιτικῆς ἐκ μέρους τῆς Ἑθνικῆς Ἀντιπροσωπείας. Διότι ἀσχέτως τῆς θέσεως ὅπου ἕκαστος τοποθετεῖ τὸ Κυπριακὸν ζήτημα εἰς τὴν σειρὰν ἀξίων αἰτινες συνθέτουν τὴν Ἑθνικὴν μας πολιτικὴν, ἐπὶ ἐνός καὶ μόνον δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ δευτέρα γνώμη : ὅτι δηλ. τὸ Κυπριακὸν ζήτημα εὐρίσκεται ἐν ἀναποσπάστῳ συναρτήσῃ πρὸς τὴν ὅλην ἑθνικὴν μας προσπάθειαν.

«Ἡμεῖς θέλομεν Ἑλληνικὴν τὴν Κύπρον—εἶπεν ἐπιγραμματικώτατα ὁ κ. Ἀρχηγὸς τῶν Φιλελευθέρων— διὰ νὰ γίνῃ ὅμως Ἑλληνικὴ πρέπει νὰ ὑπάρχῃ Ἑλλάς». Καὶ εἰς τοῦτο δὲν εἶναι δυνατὴ ἀντίρρσις.

Ἀλλ' αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ τοποθέτησις τοῦ θέματος θὰ ὤφειλε νὰ δώσῃ ἀφορμὴν εἰς μίαν συνολικὴν ἀνασκόπησιν τῆς ἐξωτερικῆς μας πολιτικῆς. Ἐχρειάζετο μίᾳ ἐμπεριστατωμένῃ ἀνάλυσιν ἐκ μέρους τοῦ ἀρμοδίου Ὑπουργοῦ περὶ τοῦ τί συμβαίνει σήμερον γύρω μας : Κρίσις εἰς τὸν γειτονικὸν μας Ἀραβικὸν κόσμον ἐξ ἀφορμῆς τοῦ συμφώνου Τουρκίας - Ἰράκ· ἐκτράχυνσις τῶν Ἑλληνοτουρκικῶν σχέσεων ἐξ ἀφορμῆς τοῦ Κυπριακοῦ· ἔντασις τοῦ χαρακτήρος οὐδετερότητος ἐν τῇ Γιουγκοσλαβικῇ πολιτικῇ· ἀναβίωσις τῆς Ἰταλικῆς δραστηριότητος πρὸς Γιουγκοσλαβίαν, Ἀλβανίαν καὶ Ἑγγὺς Ἀνατολήν· καὶ ὑπεράνω ὅλων αὐτῶν αἱ ἀναρρίθμητοι ἐμπλοκαὶ τὰς ὁποίας δημιουργεῖ ἡ εἰσοδος τοῦ Γερμανικοῦ ζητήματος εἰς τὸ ἀποφασιστικὸν τοῦ στάδιον διὰ τῆς ἐπικειμένης ἐπικυρώσεως τῶν συμφωνιῶν τοῦ Λονδίνου τοῦ παρελθόντος Ὀκτωβρίου. Ὅλα αὐτὰ ἐχρειάζοντο μίαν ἐξήγησιν, διότι δημιουργοῦν κατ' ἀνάγκην τὸ πλαίσιον ἐν τῷ ὁποίῳ τοποθετεῖται ἡ περὶ τὴν Κύπρον προσπάθεια τοῦ ἔθνους, καὶ ἡ ἀσφάλεια αὐτοῦ ἐν τῷ συνόλῳ τῆς. Ὅπως ἐχρειάζετο καὶ μίᾳ ἀπάντησις εἰς τὰ ἐρωτήματα, τὰ ὁποῖα ἐκπηγάζουν ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς λογικῆς τῶν πραγμάτων ἀλληλουχίας, ἐρωτήματα τὰ ὁποῖα ἀπὸ τινος ἤδη χρόνου ἐντόνως ἀπασχολοῦν τὴν Ἑθνικὴν ψυχὴν :

Τι μέλει τώρα νὰ γίνῃ ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀποτυχίαν εἰς τὸν Ο.Η.Ε.; ποῖαι δυνατότητες ὑπάρχουν καὶ κατὰ ποῖον τρόπον θὰ προαγάγω-

μεν θετικῶς τὸ ζήτημα πρὸς τὴν λύσιν του ; ποῖοι εἶναι οἱ ἀντίκτυποι τῶν προσπαθειῶν μας ἐπὶ τῆς διεθνούς θέσεως τῆς χώρας ;

Ἐπ' αὐτῶν κυρίως ἡ χώρα ἤθελε νὰ ἀκούσῃ τοὺς ὑπευθύνους. Διότι ἄλλως ἢ ὅλη συζήτησις θὰ ἐνεῖχε κάτι τὸ ἀληθῶς ἀνεδαφικόν.

Ἀντὶ τούτων ἡ συζήτησις ἔλαβε τὸν χαρακτήρα μιᾶς ἀπλῆς χρονολογικῆς ἀφηγήσεως τῶν συντελεσθέντων καὶ κατηναλώθη ἐξ ὀλοκλήρου σχεδὸν εἰς μακρὰς ἀναλύσεις τῶν λόγων ξένων ἀντιπροσώπων, ἀναδρομὰς εἰς τὰς ἀπόψεις καὶ τὰς ἀντιθέσεις μεταξὺ διπλωματικῶν ὑπαλλήλων, εἰς διαμφισβητήσεις περὶ τὴν ἔννοιαν τῆς μυστικότητος, καὶ εἰς ἀπονομήν εὐσήμεων διὰ τὴν δρᾶσιν τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου ὑπαλλήλου, μὴδ' αὐτοῦ τοῦ ἰδιαιτέρου γραμματέως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν ἐξαιρουμένου !

Θὰ ἔλεγε τις ὅτι ἤκουε ἀναφορὰν στρατιωτικῆς μονάδος ἐπὶ ἐνεργηθείσης πολεμικῆς ἀσκήσεως, ἀπὸ τὴν ὅποیان μάλιστα οἱ ἀρμόδιοι ἀπέφυγον νὰ συναγάγουν οἰονδήποτε συμπέρασμα πλὴν τῆς ἀπονομῆς ἐπαίνων καὶ βραβείων.

* *

Εἰς τὸ θεμελιώδες ἐν τούτοις ἐρώτημα τὸ ὁποῖον ἐκ τῶν πραγμάτων προβάλλει : πῶς σκέπτεται νῦν ἡ Κυβέρνησις νὰ προωθήσῃ τὴν λύσιν τοῦ Κυπριακοῦ, ἐδόθησαν ἀπὸ κυβερνητικῆς πλευρᾶς δύο ἐνδιαφέρουσαι διευκρινίσεις. Ἡ μία, ἐδόθη ἀπὸ τὸν κ. Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως, ὅταν ἐν κατακλείδι τοῦ λόγου τοῦ ἐβεβαίωσε τὴν Ἐθνικὴν Ἀντιπροσωπείαν ὅτι «μετὰ πίστεως καὶ ἀποφασιστικότητος θὰ συνεχίσῃ τὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς αὐτοδιαθέσεως τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ».

Ἐν τούτῳ ἡ Κυβέρνησις πρέπει νὰ εἶναι βεβαία ὅτι ἔχει σύσσωμον τὸ ἔθνος παρὰ τὸ πλευρόν της. Διότι ἡ ἐπιδίωξις τῆς αὐτοδιαθέσεως τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ, οὐδενὸς ἀποτελεῖ προσωπικὴν πολιτικὴν ἢ ἐθνικὴν προνόμιον. Πρὸς τιμὴν ὅλων τῶν κυβερνησάντων τὴν χώραν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη πρέπει νὰ λεχθῇ ὅτι οὐδεὶς παρέλειψε τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντος τούτου, ἀσχέτως τοῦ ἂν διάφοροι ἦσαν αἱ μέθοδοι ἢ αἱ περιστάσεις ὑφ' ἃς ἕκαστος τὴν ἐπεδίωξε. Καὶ ὀρθότατα ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως ἐπεβεβαίωσε τὴν θεμελιώδη ταύτην ἐπιδίωξιν τοῦ ἔθνους, ὅπως ὀρθῶς ἐπίσης δὲν ἠθέλησε νὰ αὐτοδεσμευθῇ ἐκ τῶν προτέρων ἐξαγγέλλων σ υ γ κ ρ ι μ έ ν α ς ἐνεργείας πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀναληφθησόμενας, αἵτινες τοῦ εἶχον ἀποδοθῇ ὑπὸ τοῦ τύπου, εὐθὺς ἅμα τῇ ἀτυχεῖ ἐκβάσει τῆς συζητήσεως ἐν τῷ Ο.Η.Ε.

Ἡ ἄλλη ἀπάντησις εἰς τὸ θεμελιώδες ἐρώτημα ἐπὶ τῆς περαιτέρω διαχειρίσεως τοῦ Κυπριακοῦ ἐν τῷ πλαισίῳ τῶν σημερινῶν διεθνῶν περιστάσεων, ἐδόθη ἐμμέσως ἀπὸ τὸν κ. Ὑπουργόν τῶν Ἐξωτερικῶν ὅταν ἐξαίρων τὴν σημασίαν τῆς προσφυγῆς εἰς τὰ Ἑνωμ. Ἐθνη, ἐτόνισεν ὅτι «διὰ τῆς ψηφισθείσης ἀποφάσεως... ἀναγνωρίζεται πλέον ἀναμφισβητήτως ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον κατ' ἐξοχὴν εἰς τὰς ἀρχὰς διημφισβητεῖτο, τουτέστι ἡ ἀρμοδιότης τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως... καὶ τὸ ὅλον θέμα παραμένει ἀνοι-

κτὸν ἐνώπιον τοῦ Ο.Η.Ε. διὰ νὰ ἐπανασυζητηθῇ ὅταν ὅχι μόνον ἡ Ἑλλάς ἀλλὰ καὶ οἰονδήποτε ἄλλο κράτος θὰ ζητήσῃ τὴν ἐπανάληψιν τῆς συζητήσεως σύμφωνα μετὰ τὴν γνωστὴν διαδικασίαν.»

Ἡ τοποθέτησις αὐτὴ τοῦ ζητήματος, ἀφίνει ἀβίαστον τὸ συμπέρασμα ὅτι ἐν τῇ διανοίᾳ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν, τοῦλάχιστον, ἡ προώθησις τοῦ Κυπριακοῦ ἀντιμετωπίζεται ἐντὸς τῶν ἰδίων διαδικαστικῶν πλαισίων τοῦ Ο.Η.Ε. ἅτινα μέχρι τοῦδε ἐχρησιμοποιήθησαν. Δὲν νομίζομεν δὲ νὰ σφάλλουν αἱ πληροφορίες μας ὅτι καὶ ὠρισμένα σχετικὰ διπλωματικὰ πρωτοβουλία ἔλαβον ἤδη ἐπὶ τοῦ προκειμένου χώραν.

Δὲν θὰ ἀντιδικήσωμεν ἐν τούτῳ πρὸς τὸν κ. ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ὑπουργόν. Διότι καὶ ἂν ἄλλως ἀντιμετώπιζε τὴν περαιτέρω περὶ τὸ Κυπριακὸν προσπάθειαν, οὐδένα λόγον εἶχε νὰ τὸ ἐξαγγείλῃ σαφῶς καὶ νὰ ἀφήσῃ τὴν ἐντύπωσιν τῆς ἐγκαταλείψεως τῆς πρὸ τοῦ Ο.Η.Ε. διαδικασίας. Ἀλλὰ οὐδένα ἐπίσης λόγον εἶχε νὰ στηρίξῃ ταῦτα εἰς δύο ὀγκώδεις ἀνακριβείας αἵτινες κινδυνεύουν νὰ δημιουργήσουν τελείως ἐσφαλμένας ἐντυπώσεις καὶ αἵτινες εἰς τὰ χεῖλη ἑνὸς Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν πληροφοροῦντος τὴν Ἐθνικὴν Ἀντιπροσωπείαν εἶναι ἰδιαιτέρως ἀπαράδεκτοι.

Διότι εἶναι γνωστὸν καὶ εἰς τοὺς ἀπλῆς ἐπαφὴν σχόντας πρὸς τὰ ζητήματα τοῦ Ο.Η.Ε. ὅτι ἡ ἐγγραφὴ ἑνὸς θέματος εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν, ἀκόμη καὶ ἡ ἑναρξίς τῆς συζητήσεως ἐπ' αὐτοῦ, οὐδαμῶς προδικάζει τὴν ἀρμοδιότητα τῆς Συνελεύσεως. Ἡ ἐγγραφὴ εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν κατὰ σταθερῶς ἀκολουθηθεῖσαν πρακτικὴν, δὲν σημαίνει ἄλλο τί παρὰ τὴν ἀπόφασιν ὅπως ἐξετασθῇ ἐν ζήτημα, ἀπόφασιν διευκολυνομένην ἐκ τῆς γενικῆς ἐπιθυμίας ὅπως μὴ κλείηται ἡ θύρα τοῦ Ο.Η.Ε. δι' οἰονδήποτε κατ' ἀρχὴν συζητήσιν. Ἐνστάσεις περὶ ἀναρμοδιότητος ἐπακολουθοῦν συνήθως ὅταν συντρέχῃ πρὸς τοῦτο λόγος, εὐθὺς ὡς ἡ συζήτησις εἰσέλθῃ εἰς τὸ οὐσιαστικόν της μέρος. Ἡ συζήτησις τοῦ Κυπριακοῦ δὲν εἰσῆλθεν ὡς γνωστόν, εἰς τὸ οὐσιαστικόν της μέρος διακοπεῖσα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς συνετεῖα τῆς Νεοζηλανδικῆς προτάσεως. Ἀποτελεῖ ἐπομένως ἀπολύτως βεβαιωμένην ἑρμηνείαν τῶν γενομένων, ἡ δὴλωσις ὅτι ἀνεγνωρίσθη καὶ μάλιστα «ἀναμφισβητήτως» ἡ ἀρμοδιότης τῆς Συνελεύσεως.

Εἶναι ἐξ ἄλλου, ἐπίσης γνωστὸν ὅτι ἡ ἐπανάληψις τῆς συζητήσεως τοῦ Κυπριακοῦ ἐν τῇ Συνελεύσει δὲν δύναται νὰ λάβῃ χώραν ἀπλῶς «ὅταν ἡ Ἑλλάς ἢ καὶ οἰονδήποτε ἄλλο κράτος τὸ ζητήσῃ». Θὰ χρειασθῇ πρὸς τοῦτο νέα ἀπόφασις τῆς Συνελεύσεως ἀναιροῦσα τὴν ἀπόφασιν τῆς 14 Δ]βρίου π.ἔ. περὶ ἀκαταλλήλου τῆς παρούσης στιγμῆς· ἐὰν δὲ ἡ συνέχισις τῆς συζητήσεως ζητηθῇ ἐν τῇ ν.ἐ.α Συνελεύσει τοῦ Σ]βρίου 1955, θὰ δεῖσῃ νὰ ἀκολουθηθῇ ὀλόκληρος ἡ διαδικασία ἐγγραφῆς ἢ προβλεπομένη διὰ τὴν κατάρτησιν τῆς ἡμερησίας διατάξεως. Ἡ νέα Συνέλευσις θὰ εἶναι ἐλευθέρα νὰ καταρτίσῃ ταύτην ἀκριβῶς ὅπως καὶ ἡ Συνέλευσις τοῦ 1954. Εἰς τὴν κρίσιν δὲ τῆς νέας Συνελεύσεως θὰ βαρύνῃ τόσον ἡ περὶ ἐγγραφῆς ἀπόφασις τῆς παλαιᾶς (24ης Σ]βρίου 1954) ὡς εὐ ν ο ῖ κ ὁ ν π ρ ο η γ ο ῦ

μενον, ὅσον καὶ ἡ ἀπόφασις τῆς 14 Διβρίου π.ἔ. περὶ διακοπῆς τῆς συζητήσεως λόγῳ ἀκαταλλήλου χρόνου, ὡς προηγουμένον δυσμενές.

Αὐτὴν τὴν ἀναμφισβήτητον θέσιν τῶν πραγμάτων δὲν ἄγνοοῦν βεβαίως οἱ ἐν Ν. Ὑόρκη ἀρμόδιοι τοῦ Ο. Η. Ε. Ἡ ἀπόκρυψις ἐπομένως αὐτῆς ἀπὸ τὴν Ἑθνικὴν Ἀντιπροσωπείαν ἐνέχει τὶ τὸ παιδαριώδες, ὅπως ἐπίσης παιδαριώδης ὑπῆρξε καὶ ἡ αὐτάρεσκος ἐπὶ κλησὶς τοῦ ὅτι κατωρθώσαμεν νὰ διατηρησωμεν ἀνοικτὸν τὸν δρόμον εἰς τὰ Ἡνωμ. Ἑθνη! Διότι ἡ προσφυγὴ μας δὲν ἀπέβλεπεν ἀπλῶς εἰς τὸ νὰ διατηρήσωμεν ἀνοικτὸν ἓνα δρόμον, ἀλλὰ εἰς τὸ νὰ ἐπιτύχωμεν μίαν ἠθικὴν συμπαράστασιν, τῆς ὁποίας ἡ ἐξασφάλισις μάλιστα ἐπὶ μῆνας μακροὺς διευμπανίζετο ὡς ἀπολύτως βεβαία. Ἀντιπρόσωποι τῆς Κυβερνήσεως ἐφθασαν μέχρι τοῦ νὰ διαβεβαιώσουν δημοσίᾳ τοὺς ἀκροατὰς τῶν ἐν Ν. Ὑόρκη ὅτι ἐντὸς τοῦ 1956, ἡ Κύπρος θὰ ἦτο Ἑλληνική, ἐνῶ ἐν Ἀθήναις εἰς πολυκρότους συνεντεύξεις πρὸς ξένους καὶ Ἑλληνας δημοσιογράφους, ἀρμόδιοι ἐκπρόσωποι τῆς ἑλληνικῆς διπλωματίας ἐν Ἀθήναις ἐναβρύνοντο ὅτι διὰ τῆς δεξιότηχ-νίας τῶν διαδικαστικῶν ἐλιγμῶν τῶν εἰς τὰ Η. Ἑθνη ἐνεκλώβισαν εἰς ἀδυσώπητα ἀδιέξοδα τὴν Βρετανικὴν διπλωματίαν. Ἐπειτα ἀπὸ αὐτὰς τὰς πρὸς τοὺς αἰθέρας, τῶν ὑψηλοτέρων ἐλπίδων ἀνατάσεις, ἡ προσγείωσις εἰς τὴν μελαγχολικὴν πραγματικότητα μιᾶς ἐπ' ἀόριστον ἀναβολῆς τῆς συζητήσεως τῆς προσφυγῆς μας, προσέλαβεν ἀναγκαστικῶς τὴν μορφήν ἑνὸς πλήγματος διπλωματικοῦ τὸ ὁποῖον καθίστα ἔτι ὀδυνηρότερον ἢ παραγνώρισις τοῦ δικαίου μας ὑπὸ τῶν καλυτέρων μας φίλων καὶ ἡ δεινὴ δοκιμασία εἰς ἣν ὑπεβλήθησαν αἱ συμμαχίαι μας. Ἡ μετὰ παρρησίας ἀναγνώρισις τοῦ αὐτήματος θὰ ἐξησφάλιζε ὅλην τὴν συμπάθειαν τῆς κοινῆς γνώμης ἐτοίμης νὰ συνταυτισθῇ ψυχικῶς μὲ τοὺς ὑπευθύνους εἰς ὅλας τὰς ἀπογοητεύσεις. Ἡ συγκάλυψις τοῦ ἀντιθέτως ἄγει τὴν κοινὴν γνώμην νὰ διερωτηθῇ ἂν οἱ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὑπεύθυνοι ἐσκεμμένως παρασιωποῦν τὴν ἀλήθειαν ἢ ἂν τῶντι ζῶσιν εἰς ἓνα κόσμον τελείας ἀνεδαφικότητος.

Ἀθελήτως φέρεται ὁ νοὺς πρὸς τὴν περίφημον ἐπιστολὴν τοῦ Καρόλου τοῦ 12ου τῆς Σουηδίας ὅταν τὸ ἐσπέρας τῆς συμφορᾶς τῆς Πολτάβας, φεύγων μὲ ὀλίγους μόνον πιστοὺς πρὸς τὴν μακράν του πρὸς Νότον ὑποχώρησιν ἔγραφε πρὸς τὴν ἀδελφὴν του Πριγκίπισσαν Ἐλεονώραν:

«Τὰ πάντα διεξήχθησαν ὁμαλῶς! Πρὸς τὸ ἐσπέρας μόνον συνεπείᾳ παραδόξου συμπτώσεως ὁ στρατὸς μου ὑπέστη ἀτύχημά τι τὸ ὁποῖον ταχύτατα θὰ ἐπανορθώσωμεν»....

* *

Τὴν ἀμηχανίαν αὐτὴν τῆς κοινῆς γνώμης καθιστᾷ ἀκόμη βαρυτέραν ἡ συνείδησις ὅτι ἡ ἀκολουθηθεῖσα μέχρι σήμερον τακτικὴ ἐν τῇ διαχειρίσει τοῦ Ἑθνικοῦ μας θέματος δὲν δύναται εὐκόλως νὰ ἀνακοπῇ. Εἰς τὴν προσπάθειαν τῆς διεθνοῦς προβολῆς τοῦ θέματος τῆς Ἑνώσεως, δὲν εἶναι εὐ-

κολοὶ οἱ ἐλιγμοὶ καὶ ἀκόμη ὀλιγώτερον ἡ διακοπὴ τῶν ἐπιχειρήσεων. Εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ προχωρήσωμεν.

Καὶ ἐδῶ προβάλλει τὸ ἀγωνιώδες δίλημμα: ἕως ποῦ δυνάμεθα νὰ φθάσωμεν; καὶ μὲ ποῖα μέσα θὰ ἐκβιάσωμεν τὴν λύσιν; Ἡ ἐκβίασις τῆς λύσεως ἐνώπιον τῆς ἀμειλίκτως διαγραφομένης ἀντιστάσεως τῶν ἰσχυρῶν τῆς Γῆς, μᾶς φέρει μοιραίως πρὸς ἔτι ὀξύτερας διαμάχας καὶ διαταραχὰς τῶν συμμαχιῶν μας. Ἡ ἀνακοπὴ τῆς προσπάθειας ἀντιθέτως, θὰ ἐξηνέμιζε τοὺς ἐνθουσιασμοὺς ἐπὶ τῶν ὁποίων στηριζόμεθα καὶ θὰ συνέθλιβε μέχρι καταρρεύσεως τὸ ἀγωνιστικὸν πνεῦμα τοῦ Κυπριακοῦ Λαοῦ. Ἡ διὰ τῶν λόγων μόνον πολεμικὴ δὲν ἀρκεῖ διὰ νὰ ἀποτελέσῃ τὴν συνέχειαν τῆς ἡρωϊκῆς ἐξορμήσεως εἰς ἣν ἀπεδύθημεν. Καὶ τὸ Ἑθνος ἀναμένει νὰ μάθῃ ποῖα εἶναι τὰ μέσα εἰς τὰ ὁποῖα ἡ Κυβέρνησις ἀποβλέπει διὰ νὰ φέρῃ εἰς αἴσιον τέρμα τὴν ἀναληφθεῖσαν προσπάθειαν.

Ἐν ἐπιγνώσει τῶν σοβαρωτάτων κινδύνων τοὺς ὁποίους ἐνέχει ἡ συνέχισις τῆς ἀκολουθηθείσης τακτικῆς, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ συνειδήσει ὅτι ἡ ὑποδείχθεῖσα ὁφ' ἡμῶν λύσις εἶναι σήμερον δύναται, διεγράψαμεν εἰς δύο ἄρθρα μας ἐν τῇ «Καθημερινῇ» τῆς 5ης καὶ 6ης τρέχ. μηνός, τὴν πολιτικὴν ἣν θεωροῦμεν ἐκ τῶν πραγμάτων ἐπιβεβλημένην. Δὲν ζητοῦμεν ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν ἀπάντησιν ἐπὶ τῶν ὑποδείξεών μας· μᾶς ἀρκεῖ ὅτι ἐθέσαμεν ἀνεπιφυλάκτως πρὸ αὐτῆς καὶ τῆς κοινῆς γνώμης τὰς εἰσηγήσεις μας καὶ ἀναγνωρίζομεν προθύμως ὅτι πᾶσα δημοσίᾳ ἐπὶ τοῦ προκειμένου διευκρίνισις τῶν ἐπισήμων ἀπόψεών της, δὲν θὰ ἦτο σήμερον ἐνδεδειγμένη. Ἐὰν ὅμως ἡ Κυβέρνησις δὲν νομίζῃ ὅτι δύναται νὰ τὴν εἰσακούσῃ, ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ διαγράψῃ σαφῶς καὶ συγκεκριμένως τὴν ἰδικὴν τῆς πολιτικὴν. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ παραμείνῃ μετέωρος ἐν τῇ ψευδαισθήσει ὅτι τὰ πράγματα δύναται νὰ παραμείνουν ὡς ἔχουν μέχρι μιᾶς νέας ἐνδεχομένως διαδικαστικῆς ἀποπείρας εἰς τὰ Ἡνωμ. Ἑθνη καὶ νὰ ἀφήσῃ αὐτὰ ἀκινδύνως εἰς τὸν μοιραῖον ροὴν τῶν ρητορικῶν ἐξορμήσεων καὶ τῆς ψυχολογικῆς ὑπερδιεγέρσεως τοῦ λαοῦ. Δὲν ἀρκοῦν γενικαὶ ἀποφάσεις περὶ «συνεχίσεως τῆς προσπάθειας».

* *

Τὸ Ἑθνος ἐν τῇ ὀριμότητι τῆς μακρᾶς του καὶ σκληρᾶς πείρας εἶναι ἔτοιμον νὰ ἀκούσῃ καὶ νὰ πειθαρχήσῃ. Καὶ αἱ σκληρότερα ἀλήθειαι δὲν θὰ κάμψουν τὸ ἠθικόν του· θὰ τὸ συνταυτίσουν ἀκόμη περισσότερον πρὸς τοὺς κυβερνῶντας αὐτὸ ἐπάνω εἰς τὸν βωμὸν τοῦ Ἑθνικοῦ ζητήματος. Οὐδένα δὲ πολιτικὸν ἄνδρα κυβερνῶντα ἢ μὴ ἐβλάψε ποτὲ ἡ ὠμὴ προβολὴ καὶ ἀντιμετώπισις τῶν δυσχερειῶν καθ' ὧν ἔχομεν νὰ ἀντιπαλαίωμεν. Ἀρκεῖ νὰ γνωρίζῃ τί θέλει.

Ἐν μόνον δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ συμβῇ: τὸ νὰ θολωθῇ τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἢ κρῖσις ὧν μας ἐπὶ τόσων σοβαρῶν ζητημάτων, καὶ μὲ τὴν τυφλὴν ἐμπάθειαν τῶν κατ' ἐπάγγελμα ὑπερπατριωτῶν νὰ παύσῃ ἡ ψυχραί-μος ἐξερεύνησις τῶν ἐνδεδειγμένων λύσεων, ὑπὸ τὰς φωνασκίας ἐξάλλων

ανθρώπων καταδοκούντων την εύκαιρίαν διὰ τὰ δυσφημήσωσιν ὡς «ἀντιπατριωτικήν» πᾶσαν σκέψιν ἢ ὁποία ἀνοίγει ἄλλους δρόμους εἰς τὴν ἐπιδιώξιν τοῦ αὐτοῦ Ἐθνικοῦ σκοποῦ καὶ διὰ τὰ σχηματίζουν γύρω ἀπὸ τὰς ἰδικὰς τῶν προτιμήσεις ἐν τεχνητὸν προπέτασμα ἐθνικῆς ὀρθοδοξίας.

Τὸ Ἔθνος ἐγνώρισεν ἤδη κατ' ἐπανάλειψιν τὴν ἐπικίνδυνον αὐτὴν σύγχυσιν τοῦ ἀληθινοῦ πατριωτισμοῦ τῶν ὑπευθύνων κυβερνώντων πρὸς τὰς ἐκάστοτε ἀνυπονησίας τῶν ἀνευθύνων. Ἐνθυμεῖται τὴν βοήν τῶν ὑπερπατριωτῶν ἢ ὁποία ἡγέρθη κατὰ τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου ὅταν ἐκλείε τὴν θύραν τῆς Βουλῆς εἰς τοὺς Κρήτας βουλευτὰς διότι ἡ Ἑλλάς δὲν ἦτο ἀκόμῃ ἔτοιμος νὰ τοὺς δεχθῇ. Ἐνθυμεῖται τὰς χυδαίας συκοφαντίας τῆς «προδοσίας» κατὰ τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου ὅταν ἀπέκρουε τὴν Μικρασιατικὴν περιπέτειαν. Ἐνθυμεῖται τὸν ἀνέρον ψίθυρον ἀνυπομονησίας καὶ ὑπονοίων κατὰ τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ ὅταν εἰς τὰς παραμονὰς τῆς Ἰταλικῆς ἐπιθέσεως ἐδέχετο μὲ ὑπομονὴν καὶ ἡρεμίαν ὅλας τὰς προκλήσεις, αἱ ὁποῖαι συνήγωνον ὁλόκληρον τὸ Ἔθνος εἰς τὴν πολιτικὴν τῆς ἀντιστάσεως καὶ ἀφώπλιζον τελείως ἠθικῶς τὸν ἐχθρόν.

Αὕτῃ εἶναι ἡ κλασσικὴ μέθοδος τῶν ὁμαδικῶν παραπλανήσεων διὰ τῆς ὑπερδιεγέρσεως ἐνὸς ψευδοῦς ἐθνικισμοῦ καὶ τῆς πνευματικῆς τρομοκρατίας τῶν ἀντιφρονούντων. Ἐγνώρισamen τὰς συνεπείας τῆς. Ἄς τὴν ἀφίσωμεν λοιπὸν ὡς μέσον ἐπικρατήσεως τῶν ἐνδεχομένων Ἑλλήνων Μωσαδέγκ, ἢ ἀπλῶς διὰ τὰ χρησιμεύσῃ ὡς μέθοδος πολεμικῆς εἰς τοὺς «Ἀδελφοὺς Μουσουλμάνους» τῆς «Ἑστίας» καὶ τῶν ὁμοίων τῆς.

Ὁ ἐθνικισμὸς εἶναι αἴσθημα, πνοή, φλόξ θερμαίνουσα τὴν ψυχὴν τῶν λαῶν. Οἱ ἐνθουσιασμοὶ τοὺς ὁποίους ἐκτρέφει δὲν ἔχουν νὰ ἀναμετρηθοῦν μὲ τὰ στυγνὰ μέτρα τῆς πραγματικότητος· ἀναμετροῦνται μὲ τὸ μέτρον τοῦ ἀπολύτου· καὶ οἱ προφήται του γνωρίζουν νὰ ἀψηφοῦν οἰανδήποτε παντοδυναμίαν ὅπως γνωρίζουν νὰ ἀνσμένουν καὶ νὰ ὑποφέρουν χωρὶς τέλος.

Δὲν εἶναι ὁ μὲν ὡς πολιτικὴ. Αὕτῃ εἶναι τὸ βαθύ προϊόν τῆς γνώσεως, ἢ συνειδησις τοῦ συγκεκριμένου καὶ τοῦ ἐφικτοῦ. Ὁ ἐθνικισμὸς ἐν τῇ ἐπιδιώξει τῶν σκοπῶν του ἔχει τοὺς κανόνας του, τὰς μεθόδους καὶ τὴν τακτικὴν του. Ἡ παραγνώρισις αὐτῶν ἐπληρώθη πάρα πολὺ ἀκριβὰ εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν τελευταίων δεκαετηρίδων μας διὰ τὰ λησμονηθῇ τὸ πικρὸν δίδαγμα τῶν.

Εἶναι ἀπείρως πλέον ἐπικίνδυνος σήμερον. Διότι δὲν ἐξωφλοῦνται σήμερον ὅπως ἄλλοτε συνέβαινε μὲ τὰς Δηλιγιαννικὰς ἀπρονοησίας, τὰ ἐθνικὰ ἀτυχήματα μὲ μίαν ἀπλὴν συνοριακὴν μεταρρύθμισιν ἢ μὲ τὴν καταβολὴν μιᾶς βαρεῖας ἀποζημιώσεως. Αἱ νεώτεροι συνθηκαὶ τοῦ διεθνοῦς βίου, σαρώνουν ἀπὸ προσώπου γῆς τοὺς ἀτυχήσαντας λαοὺς, ἀποδεκατίζουν τὴν νεότητά των, καὶ συντρίβουν διὰ παντὸς τὴν πνευματικὴν ἡγεσίαν των.

Εἰς τὸν ἀδυσώπητον ἀγῶνα κατὰ τοῦ ὁλοκληρωτικοῦ κομμουνισμοῦ,

ἐλάχιστα εἶναι τὰ βήματα τὰ ὁποῖα χωρίζουν τὴν ἐλευθερίαν ἀπὸ τὴν ἐθνικὴν ἐξαφάνισιν.

Εἰς τὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς Κύπρου, ἡ Ἑλλάς δὲν θὰ δεχθῇ ποτὲ οὐδεμίαν συνθηκολόγησιν. Δὲν θὰ τὸν θεωρήσῃ λήξαντα παρὰ ὅταν ὁδηγηθῇ εἰς τὸ ἀναπότρεπτον τέρμα του, διὰ τῆς ἐνσωματώσεως τῆς γωνίας ἐκείνης τῆς Ἑλληνικῆς Γῆς εἰς τὴν μητέρα Ἑλλάδα. Ἀλλὰ τὰ μέσα, τὴν τακτικὴν καὶ τὰς προϋποθέσεις τῆς προσπάθειας τῆς δὲν δύνανται νὰ διαγράψουν παρὰ ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι κατέχοντες ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς καταστάσεως, εἶναι πράγματι εἰς θέσιν νὰ ἀποφασίσουν νηφαλῶς περὶ ὧν αὐτῶν.

Ὅσοι δὲν ἔχουν τὸ θάρρος νὰ τὸ ὑπομνήσουν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Λαόν, οὔτε τὴν Κύπρον ἐξυπηρετοῦν οὔτε τὴν Ἑλλάδα. Οὔτε ἐθνικιστὰί εἶναι, οὔτε πολιτικοὶ ἄνδρες ἄξιοι τῆς ἀποστολῆς των.

Π. Ν. ΠΙΠΙΝΕΛΗΣ

ΚΡΙΣΙΣ ΠΡΟΣ ΑΝΑΤΟΛΑΣ

Προσεκτικὴ μελέτη τοῦ κειμένου τῆς ἐπιστολῆς παραιτήσεως τοῦ Μαλένκωφ, τῶν δηλώσεων Μολότωφ τῆς 8ης Φεβρουαρίου, ἀπὸ ὅτι συμβαίνει εἰς τὰς δημοκρατίας τοῦ πρώτου λόγου τοῦ Μπουλγκάνιν πρὸ τῆς Ἀνωτάτου Σοβιὲτ τῆς 9ης τρέχ. ὡς ὅταν ἐπέρχονται καὶ πολὺ πλέον αἰφνιδιακαὶ τῆς ἀρθρογραφίας τοῦ Ρωσικοῦ τύπου πρὸ τῆς τελευταίας ἐσωτερικῆς κρίσεως, ἀφίνουν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι κυρία ταύτης ἀφετηρία καὶ ἔννοια ὑπῆρξαν αἱ σοβουδοῖαι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Στάλιν προσωπικαὶ φιλοδοξίαι τῶν ἐπιγόνων του, πλαισιούμεναι ἐντὸς τῶν βαθυτέρων κοινωνικο-οικονομικῶν μεταστροφῶν ἀπὸ τὰς ὁποίας διέρχεται ἀπὸ τινος τὸ σοβιετικὸν συγκρότημα. Τοῦτο βεβαίως δὲν σημαίνει οὔτε ὅτι διεθνοῦς φύσεως προσανατολισμοὶ δὲν ἐπέδρασαν ἐπὶ τῆς ἐπελθούσης πολιτικῆς μεταβολῆς εἰς τὸ Κρεμλίνον, οὔτε ὅτι ἡ νέα ἡγεσία δὲν θὰ ἀποθέσῃ οὕτως ἢ ἄλλως τὴν σφραγίδα τῆς ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τῶν Σοβιέτ. Σημαίνει ἀπλῶς καὶ μόνον ὅτι ὁ πρῶτος ἐν ἡς συντελεστής τῆς μεταβολῆς ὑπῆρξεν ἐσωτερικῆς φύσεως, διεθνεῖς ἀντίκτυπος δύνανται φυσικὰ νὰ ἐπακολουθήσουν. Καὶ τοῦτο δίδει ἀφ' ἑαυτοῦ μίαν ἐπὶ πλέον ἀπόδειξιν τοῦ πόσον ἀβεβαία καὶ ἐπικίνδυνα σημασία πρέπει νὰ δοθῇ εἰς τὸ σχέδιον εἰρηνεύσεως ἐν Γερμανίᾳ τὸ ὅποιον προέβαλεν ἡ κομμουνιστικὴ ἐφημερίς τοῦ Duisdorf «Freies Volk» τῆς 10ης τρέχ. καὶ

κὴν τῶν πολιτικῶν, ἐπὶ τῶν ὧν φρονοῦν ὅτι σκέπτεται ἐκάστοτε ἡ Ρωσσία. Αἱ μεταστροφαὶ ἐν τῇ ἐξωτερικῇ τῆς πολιτικῆς ἀναγγέλλονται βεβαίως πολὺ ὀλιγώτερον ἀπὸ ὅτι συμβαίνει εἰς τὰς δημοκρατίας τῆς χώρας ἄλλ' εἶναι πολὺ οὐσιαστικώτεροι καὶ εἰς τρόπον ὥστε νὰ καθίστανται καὶ πλέον ἐπικίνδυνοι εἰς ὅσους τὰς ἐμπιστεύονται. Ὅπως δὲ ποτε ὅμως ἡ ψυχραιμία παρακολούθησις τῶν τελευταίων ἐκδηλώσεων τῆς σοβιετικῆς πολιτικῆς ἐπιβάλλει νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι τίποτε δὲν προδίδει αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐπιθετικότεραν στρόφην τῆς Ρωσικῆς διπλωματίας. Ἡ στάσις τῆς εἰς τὴν κρίσιν τῆς Φορμόζας φαίνεται μᾶλλον νὰ ὑπῆρξε στάσις ἀσκήσεως κατευνασμοῦ πρὸς τοὺς ἐν Πεκίνω. Καὶ ἡ τελευταία πρότασις περὶ 10 μελοῦς διασκέψεως μὲ ἀποκλεισμόν τῆς ἐθνικιστικῆς Κίνας, δίδει μᾶλλον τὴν ἐντύπωσιν διαθέσεως πρὸς παζάρευμα παρὰ πραγματικοῦ τορπιλλισμοῦ μιᾶς συνεννοήσεως. Καὶ αἱ προϊόντως συμφιλίωτικαί χειρονομίαι ἐπὶ τοῦ Γερμανικοῦ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μὴ σημειωθῶν μετ' ἐνδιαφέροντος, παρ' ὅλας τὰς παγίδας τὰς ὁποίας ἐγκλείουν. Ἰδιαιτέρα μάλιστα σημασία πρέπει νὰ δοθῇ εἰς τὸ σχέδιον εἰρηνεύσεως ἐν Γερμανίᾳ τὸ ὅποιον προέβαλεν ἡ κομμουνιστικὴ ἐφημερίς τοῦ Duisdorf «Freies Volk» τῆς 10ης τρέχ. καὶ

τὸ ὅποιον περιλαμβάνει τρία ἐξόχως σημαντικά σημεῖα: 1) ἐκλογὰς ἐν Γερμανίᾳ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ σχεδίου τοῦ κ. Eden 2) ἐγγύησιν τῶν συνόρων τῆς Γερμανίας ὑπὸ τῶν Μ. Δυνάμεων, σ' ὅ μ π ε ρ ι λ α μ β α ν ὀ μ έ ν ω ν καὶ τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν καὶ 3) ἐκκένωσιν στρατιωτικὴν ὄχι μόνον τῆς Ἀνατολ. Γερμανίας ἀλλὰ καὶ τῆς Πολωνίας.

Ὑπάρχει βεβαίως πολλὴ ἀπόστασις ἀπὸ τῆς προβολῆς τοιούτων ἰδεῶν ὑπὸ μιᾶς κομμουνιστικῆς ἐφημερίδος τῆς Γερμανίας καὶ τῆς πραγματοποιήσεως αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Κρεμλίνου. Ἡ σύμπτωσις ὅμως αὐτῆς πρὸς τὴν σχετικῶς κατευναστικὴν ἐπιρροὴν τῆς Μόσχας ἐπὶ τοῦ Πεκίνου εἶναι ἀξία προσοχῆς. Καὶ δίδει ἀσφάλως δίκαιον εἰς ὅσα ὁ ἀρχικαγγελάριος Adenauer, ἐδήλωσε τὴν 13ην τρέχ. εἰς τὸ Χάν δταν ἔλεγεν ὅτι «αἱ ἐλπίδες μιᾶς συνεννοήσεως μετὰ τῆς Ρωσσίας δὲν θὰ χειροτερεύσουν μετὰ τὴν ἐπικύρωσιν τῶν συνθηκῶν τοῦ Λονδίνου, διότι δὲν θὰ παρέλθῃ πολὺς καιρὸς ἕως ὅτου τὰ Σοβιέτ εὐρεθῶσι ἀντιμέτωπα πολὺ μεγαλύτερων κινδύνων ὥς ἐκ τῆς αὐξήσεως τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Κίνας, ἀπὸ ὅσους δύνανται νὰ προέλθουν δι' αὐτὴν ἐξ Εὐρώπης».

Τὸ πρόβλημα τῆς κομμουνιστικῆς Κίνας, προεκτείνει ἤδη τὴν σκιάν του, ὄχι μόνον ἐπὶ τῆς Washington ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς Μόσχας. Καὶ ἴσως δὲν ἀποτελεῖ ἀπλῶς σχῆμα λόγου ἐκεῖνο τὸ ὅποιον πρό τινων μνηνῶν ἔγραφε εἰς συνέντευξιν του πρὸς τοὺς Times τοῦ Λονδίνου, ὁ Ἀμερικανὸς ἡγέτης τῶν Δημοκρατικῶν Adlay Stevenson ὅτι δηλ. δὲν ἀπέχει πολὺ ἡ ἐποχὴ ὅπου ὁ Μαλένκωφ θὰ περιέλθῃ εἰς τὴν θέσιν ἑνὸς Τίτο τοῦ Πεκίνου!!

ΕΠὶ τοῦ ἐκλογικοῦ συστήματος

Ἡ ἀνακίνησις τοῦ θέματος πρὸς μεταβολὴν τοῦ ἐκλογικοῦ συστήματος ἦλθεν ἐπικαίρως διὰ νὰ ἐπαληθεύσῃ ὅπως καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα οὐσιώδη ζητήματα τοῦ πολιτικοῦ βίου, τὰς πρὸ διετίας προβλέψεις τοῦ κ. Π. Πιπινέλη τὰς διατυπωθεῖσας διὰ τῶν δηλώσεων του εἰς τὸν ἡμερήσιον τύπον τῆς 26ης Μαΐου 1953· ἐξ ἀφορμῆς τοῦ τότε ψηφιζομένου νόμου τῆς εὐρυ-

τάτης περιφέρειας.

Εἰς ἄλλα δύο ἄρθρα του δημοσιευθέντα εἰς τὴν «Βραδυνήν» τῆς 5ης καὶ 6ης Ἰουνίου 1953, (ἀναδημοσιευθέντα εἰς τὸ τεύχος τῆς «Πολιτικῆς Ἐπισκοπήσεως») ὁ κ. Πιπινέλης εἶχε διὰ μακρῶν ἀναλύσει τὰ αἷτια καὶ τοὺς σκοποὺς τῶν ἐκάστοτε μεταβολῶν τοῦ ἐκλογικοῦ συστήματος, τὰ πλεονεκτήματα καὶ τὰ μειονεκτήματα ἐκάστου. Μὲ βασικὸν γνώμονα τὴν ἀνάγκην ἀποφυγῆς ἐκμηδενίσεως τῆς προσωπικότητος καὶ ἀνεξαρτησίας τῆς γνώμης τῶν ἐκπροσώπων τοῦ Λαοῦ, ὡς καὶ τὴν ἔνταξιν εἰς τὸν Δημόσιον βίον τῶν ἱκανωτέρων καὶ καλυτέρων Λαϊκῶν στελεχῶν εἶχε κηρυχθῇ ὑπὲρ τοῦ ἀτομικοῦ ψηφοδελτίου τὸ ὅποιον μεταβιβάζει τὴν δυνατότητα ἐπιλογῆς εἰς χεῖρας τοῦ Λαοῦ, διευκολύνει τὴν ἐκλογὴν τῶν καλυτέρων καὶ παρεμποδίζει τὸσον τὴν ἀκυβερνησίαν τοῦ ἀναλογικοῦ, ὅσον καὶ τὴν κομματικὴν παντοδυναμίαν τῆς εὐρείας ἢ εὐρυτάτης περιφέρειας.

Ἀποτελεῖ σήμερον ἀναμφισβήτητον ἱκανοποίησιν ὅτι τὸ σύστημα αὐτὸ τῆς δι' «Ἀτομικοῦ Ψηφοδελτίου» ἐκλογῆς, προκρίνεται πάλιν καὶ προβάλλεται ὑπὸ τοῦ ἡμερησίου τύπου («Ἐλευθερία 13 τρέχοντος καὶ πολιτικῶν ὡς ὁ τ. Ὑπουργὸς κ. Στυλιανίδης κλπ.) ὡς τὸ μόνον δυνάμενον νὰ ἀναμορφώσῃ τὸν πολιτικὸν τῆς χώρας βίον.

Ὅτι τὸ ὑπέρμετρον καὶ τερατώδες φέρεῖ ἐν ἑαυτῷ τὸσον ἐν τῇ φύσει ὅσον καὶ ἐν τῇ πολιτικῇ, τὸ σπέρμα τοῦ θανάτου, εἶναι γνωστόν. Καὶ δὲν εἴχομεν ἀρχήθεν τὴν παραμικρὰν ἀμφιβολίαν - ὡς συχνὰ ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων ἐξεθέσαμεν - ὅτι τὸ τελευταῖον ἐκλογικὸν τερατούργημα προῖδν τῆς νοσηρᾶς νοοτροπίας τοῦ κ. τέως Ὑπουργοῦ τοῦ Συντονισμοῦ, δὲν ἐπρόκειτο ποτὲ νὰ τύχῃ ἐφαρμογῆς. Ἡ νεύρωσις τῆς κομματικῆς πειθαρχίας τὸ ἐξεμαίευσε. Ἡ νεύρωσις τοῦ φόβου θὰ τὸ ὀδηγήσῃ εἰς τὸν τάφον.

Ἐπὶ τοῦ τάφου του δὲν ἔχομεν νὰ ἀναπέμψωμεν παρὰ μίαν εὐχήν! νὰ παύσῃ τοῦ λοιποῦ οἱ ἐκλογικοὶ νόμοι νὰ «σκαρώνωνται» ὑπὸ τῶν ἐκάστοτε πλειονοψηφιδν, ὡς ἐν εἶδος τεχνάσματος πρὸς δι-

αἰώνισιν τῶν ἐν τῇ ἐξουσίᾳ. Ὁ «πρώτος θάνατος» τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου τοῦ κ. Μαρκεζίνη, ἃς δώσῃ τοῦλάχιστον εἰς τοὺς πολιτικοὺς ἀρχηγοὺς τὸ συναίσθημα τῆς ματαιότητος τῶν τοιούτων τεχνασμάτων. Καὶ ἃς δώσῃ εἰς τοὺς τὸσον προθύμως σπεύσαντας νὰ προσκυνήσουν τότε τὴν μαρκεζινικὴν σοφίαν βουλευτὰς τῆς πλειονοψηφίας καὶ δημοσιογράφους τὴν εὐκαιρίαν νὰ πληροφορηθοῦν ὅτι ὑπεράνω καὶ αὐτῆς τῆς παντοδυναμίας τοῦ Κοινοβουλίου ὑπάρχει ἡ δύναμις τῆς λογικῆς καὶ τοῦ ἐθνικοῦ συμφέροντος αἱ ὁποῖαι θάττον ἢ βράδιον ἐκβιάζουν τὰς θελήσεις των. Τὸ ἐν προκειμένῳ ἄλλως τε προκύψαν κακὸν δὲν εἶναι καὶ τὸσον μέγα ἀφ' οὗ ὁ μὲν ἐκλογικὸς νόμος δὲν πρόκειται νὰ ἐφαρμοσθῇ... αἱ δὲ λεπτομέρειαι τῆς ἱεροτελεστίας τῆς συσκέψεως τῶν μελῶν τοῦ Συναγερμοῦ ἐν τῇ ὁποίᾳ καὶ ἀνεκοινώθῃ τὸ «οὐκάζιον» περὶ ἐκλογικῆς μεταρρυθμίσεως, ἔχουν ἴσως λησμονηθῇ ἀπὸ πολλοὺς τὰ δὲ εὐεργετικά των ἀποτελέσματα θὰ παραμείνουν. . . .

Ὁ κ. ΤΣΟΥΔΕΡΟΣ

Μὲ τὸν κ. Τσουδερόν πολλάκις διεφωνήσαμεν εἰς τὸ παρελθὸν καὶ δὴ ἐπὶ σοβαρωτάτων ζητημάτων. Ἡ ἀντίθεσις μας ὅμως, δὲν ἔλαβε ποτὲ τὴν μορφήν προσωπικῆς ἀντιδικίας πρὸς αὐτόν, καὶ ἐλπίζομεν ὅτι ποτὲ δὲν τὸν ἠδικήσαμεν ὡς ἄτομον. Τοῦτο ἀκριβῶς μᾶς ἐδίδε τὸ δικαίωμα νὰ περιμένωμεν ἀπὸ αὐτόν ὅτι θὰ διεψεύδεν ἐμπράκτως τὴν πληροφορίαν ὅτι ὡς ὑπουργὸς ἀνευ χαρτοφυλακίου θὰ ἐγκατασταθῇ ἐπὶ τινὰς μῆνας ἐν Washington, διὰ νὰ συντονίσῃ τὰς ἐκεῖ οἰκονομικὰς μας διηρησας. Ὡς χειρισθεῖς τὰς οἰκονομικὰς μας ὑποθέσεις γνωρίζει ὅτι ἡ ἐπαφὴ μας μετὰ τῶν Ἀμερικανῶν διεξάγεται ἐν Ἀθῆναις κυρίως, μέσῳ τῆς ἀποστολῆς καὶ ὅτι αἱ εἰς τὰς Ἡνωμ. Πολιτείας συχνὰ οἰκονομικαὶ ἀποστολαὶ ἀποτελοῦν συνθησάτα προπέτασμα ἄλλους σκοποὺς συγκαλύπτουσαι. Δὲν θὰ ἔπρεπε ἐπομένως νὰ τερματίσῃ τὸ πολιτικόν του στάδιον μὲ μίαν πράξιν ἢ ὁποῖα οὔτε αὐτὸν οὔτε τὴν Κυβέρνησιν θὰ ἐτίμα. Ἡ τακτικὴ τοῦ διορισμοῦ βουλευτῶν ὑπουργῶν ἀνευ χαρτοφυλακίου, ἐγκαθισταμένων μονίμως εἰς τὸ ἔξω, ὅτι ὁ παρεχόμενος μισθός, δὲν ἐξαρκεῖ πρὸς τερικὸν καὶ ἀμειβομένων καὶ ὡς βουλευτῶν καὶ ὡς ἀπεσταλμένων, ἃς μείνῃ συνεχόμενῃ μόνον γενεῶν των,

μετὰ τὸ πρόσωπον τοῦ κ. Ἐξηγτάρη, ὁ ὁποῖός ἄλλως τε καὶ ὡς νεώτερος δύναται νὰ ἐπαρκέσῃ καὶ εἰς τὰς δύο ιδιότητες. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ συνδεθῇ καὶ μετὰ τὸ πρόσωπον τοῦ κ. Τσουδεροῦ... διότι ἄλλως θὰ ἐκινδύνευε νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς παλαιοκομματικὴ!

ΑΠΙΣΤΕΥΤΟΝ καὶ ὅμως ΑΛΗΘΕΣ

Εἰς τοὺς ἀναπήρους καὶ τὰ θύματα πολέμου ὀπλίτας παρέχονται λόγῳ οἰκογενειακῶν βαρῶν ὡς γνωστὸν ἐπιδόματα.

Σημειοῦμεν ὅτι τὸ ποσὸν τῶν ἐπιδωμάτων ἀνέρχεται εἰς δραχ. 10 (δέκα) διὰ τὴν σύζυγον καὶ δι' ἑκάστον τῶν τέκνων εἰς δραχ. 5 (πέντε) μηνιαίως!!

Εἶναι ὄχι, κατὰ τῶν οὕτω ἐμπαιζομένων, ἀλλὰ κατὰ τῆς πολιτείας καὶ τῆς Κοινωνίας ἐξευτελιστικὸν ἀφ' ἑνὸς νὰ ἐμφανίσῃ τὴν πρόθεσιν τῆς νὰ ἐνισχύσῃ τοὺς καταστάντας ἀνικάνους πρὸς ἐργασίαν καὶ τοὺς δώσαντας τὸ αἷμα καὶ μέλη τοῦ σώματος των διὰ τὴν ὑπαρξίν τοῦ Κράτους, καθορίζουσα οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ ὀρίξῃ τὰ ποσὰ τούτων εἰς δραχ. 10 καὶ 5 μηνιαίως, ὅσα δὲν ἀρκοῦν διὰ 2 ὀκτάδας ἄρτου.

Εὐπρεπέστερον θὰ ἦτο νὰ τὰ καταργήσῃ ἐὰν δὲν ἦδύνατο νὰ τὰ προσαρμόσῃ εἰς ποσοστὰ ἐπὶ τῆς συντάξεως ὅπως γίνεται εἰς ὅλας τὰς ἄλλας χώρας, ὅπου αἱ προσαυξήσεις ἀνέρχονται λόγῳ οἰκογενειακῶν βαρῶν ἀπὸ 50 - 70 % ἐπὶ τῶν συντάξεων.

Ποῖον ἐνθουσιασμόν πρὸς θυσίας ἢ τοιαύτη μεταχείρισις δύναται νὰ ἐμπνεύσῃ;

Ἡ ΑΠΕΙΛΗ ΑΠΟΧΩΡΗΣΕΩΣ τῶν ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

Τὸ πρόβλημα τῶν Ἐκπαιδευτικῶν, εἰσέρχεται εἰς ὀξείαν φάσιν.

Ἡ ἀπόφασις τωνπερὶ παραιτήσεως, ὀφείλεται εἰς τὴν παρελκυστικὴν τακτικὴν τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ ἀρμοδίου Ὑπουργοῦ πρὸς ἐπίλυσιν τῶν ἀπὸ μακροῦ ἐκκρεμούντων ζητημάτων των καὶ δὴ τοῦ οἰκονομικοῦ.

Δὲν εἶναι δίκαιον ν' ἀξιοῦται ἡ προσήλωσις εἰς τὸ καθήκον καὶ ἡ ἐπιτέλεις του ἀπὸ ἀνθρώπους διὰ τοὺς ὁποίους ἀναγνωρίζεται τοῦ διορισμοῦ βουλευτῶν ὑπουργῶν ἀνευ χαρτοφυλακίου, ἐγκαθισταμένων μονίμως εἰς τὸ ἔξω, ὅτι ὁ παρεχόμενος μισθός, δὲν ἐξαρκεῖ πρὸς τερικὸν καὶ ἀμειβομένων καὶ ὡς βουλευτῶν καὶ ὡς ἀπεσταλμένων, ἃς μείνῃ συνεχόμενῃ μόνον γενεῶν των,

Τὴν εἰς τὴν δημοσίαν ἐκπαίδευσιν κατὰ-
στασιν χαρακτηρίζει ἰδίᾳ εἰς τὰς μεγαλου-
πόλεις καὶ δὴ εἰς Ἀθήνας καὶ Πειραιᾶ
ὁ πολλαπλασιασμός τῶν ἰδιωτικῶν ἐκπαιδευ-
τηρίων, τὰ ὅποια ἐξελίχθησαν εἰς ἐπιχειρή-
σεις σοβαρὰς πού ἀποσποῦν, προσφέρουσαι
ικανοποιητικούς μισθοὺς, ἐκλεκτοὺς ἐκπαι-
δευτικούς λειτουργοὺς ἀπὸ Δημοσίας ὑπηρε-
σίας.

Τοῦτο δεικνύει τὴν προτίμησιν τῶν γονέων
πρὸς τὰ ἰδιωτικά ἐκπαιδευτήρια παρὰ τὴν
σοβαρὰν οικονομικὴν ἐπιβάρυνσιν ἣν ὑφί-
στανται οἱ ἀποστέλλοντες εἰς αὐτὰ τὰ τέκνα
τῶν. Ἀποτελεῖ δὲ ἀποκαρδιωτικὸν φαινόμε-
νον ὁ ἀστοργία τοῦ Κράτους καὶ ἡ ἀβελτη-
ρία τῶν ἀρμοδίων πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν
προβλημάτων τῆς Δημοσίας ἐκπαιδεύσεως
πρώτιστον ὧν εἶναι τὸ τοῦ διδακτικοῦ προ-
σωπικοῦ, ἥτις καὶ ἀποδοκιμάζεται ὡς ἄνω
ἐμπράκτως ὑπὸ τῆς κοινωνίας.

ΙΔΡΥΣΙΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΩΝ εἰς τὰς ΕΠΑΡΧΙΑΣ

Ἡ διὰ τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ τῶν ἐπιχειρηματι-
κῶν καὶ ἄλλων ταμιῶν, ἐξασφάλις τῶν ἐργα-
ζομένων εἰς Βιομηχανίας ἐργατῶν καὶ ὑπαλ-
λήλων ἐναντι τῶν εἰς ἀγροτικὰς ἐργασίας ἀ-
πασχολουμένων ἀνασφαλιστῶν ἀποτελεῖ
ἀναμφισβήτητος, μίαν τῶν ἀφορμῶν τῆς
συσσωρεύσεως εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Πρω-
τεύουσας, ὅπου εἶναι ἐγκατεστημένοι αἱ πε-
ρισσότεραι βιομηχανίαι, μεγάλου μέρους τοῦ
ἀγροτικοῦ πληθυσμοῦ, ὅστις πλεονάζει.

Ἡ ἀπόφασις τῆς κυβερνήσεως ὅπως ἐ-
παυξήσῃ τὰ διὰ τοῦ ν. 2176]1952 παρασχέ-
θέντα πλεονεκτήματα εἰς τὰς βιομηχανίας αἱ
ὅποια εἶναι ἐγκατεστημένα ἢ πρόκειται νὰ
ιδρυθῶν εἰς τὰς ἐπαρχίας ἐκτὸς τῶν ἄλλων,
θὰ ἔχῃ καὶ τὸ εὐεργετικὸν ἀποτέλεσμα τῆς
ἀποσυμφορήσεως τῆς περιοχῆς τῆς Πρωτευ-
ούσης ἀπὸ ἐργατικὸν πληθυσμόν, καὶ τὴν δι-
ατήρησιν εἰς τὰς ἐστίαις τῶν τῶν ἐκ τοῦ ἀ-
γροτικοῦ πληθυσμοῦ προσφερομένων νὰ ἐρ-
γαθοῦν εἰς Βιομηχανίας ἰδρυομένας εἰς Ἐ-
παρχίας. Πλειοδοτοῦντες θὰ εἴχομεν νὰ ὑ-
ποδείξωμεν εἰς τοὺς ἀρμοδίους ὅπως παρά-
σχουν διευκολύνσεις καὶ πλεονεκτήματα με-
γαλύτερα καὶ εἰς τὰς Βιομηχανίας τῆς περι-
οχῆς Πρωτεύουσας, διὰ τῶν ὁποίων θὰ κα-
θίστατο συμφέρουσα καὶ εἰς αὐτὰς ἡ μετα-
φορὰ καὶ ἐγκατάστασις τῶν εἰς τὰς Ἐπαρχί-

ας ἐκ τῆς περιοχῆς διοικήσεως τῆς Πρωτευ-
ούσης.

Παραλλήλως ὅμως μᾶς ξενίζει ἡ πρότασις
ἐγκαταστάσεως τοῦ διυλιστηρίου πετρελαίου
εἰς τρεῖς τοποθεσίας περὶ τὴν Πρωτεύουσαν,
καὶ ἡ ἀνακόλουθος ἀπόφασις τῆς ἐκ τῶν
Ἑργατῶν Συντονισμοῦ Ἑθν. Ἀμύνης καὶ
Βιομηχανίας Ἐπιτροπῆς ἥτις κληθεῖσα νὰ
λάβῃ ὀριστικὰς ἀποφάσεις, ἐδεχθῇ νὰ ἐπιλέ-
ξῃ μεταξὺ τῶν τριῶν αὐτῶν τὴν περὶ τὸν
Ἀσπρόπυργον τοποθεσίαν καὶ δὲν ἀνέπεμψε τὸ
ζήτημα πρὸς ἐκλογὴν καὶ πρότασιν κατολλή-
λων τοποθεσιῶν καὶ ἐκ τῆς ὑπολοίπου Ἑλλά-
δος.

Ἡ ΥΓΙΕΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Κρατικὰ καὶ Δημοτικὰ Νοσηλευτικὰ Ἰδρύματα

Ἡ ἀναληφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἑργατοῦ Προ-
νοίας προσπάθεια ἐξυγιάνσεως, τῶν πρὸς ἀ-
ποκατάστασιν τῆς υγείας τῶν πολιτῶν προ-
οριζομένων Κρατικῶν καὶ Δημοτικῶν νοση-
λευτικῶν ἰδρυμάτων, εἶρε σοβαρὰν ἀπήχη-
σιν παρὰ τῇ κοινῇ γνώμῃ.

Τὸ ὅτι ἔχουν ἀνάγκην νὰ ἐπαναφερθοῦν
εἰς τὸν ἱερὸν προορισμόν τῶν τὰ Νοσοκο-
μεῖα καὶ ἐν γένει Νοσηλευτικὰ ἰδρύματα, ἐ-
πεκτεινομένης τῆς ἐποπτείας τοῦ Κράτους
καὶ ἐπὶ τῶν πάσης φύσεως καὶ μορφῆς ἰδιω-
τικῶν τοιούτων, οὐδεὶς ἐξ ὧν εἶχον τὴν
ἀτυχίαν νὰ λάβουν ἀνάγκην νοσοκομειακῆς
περιθάλψεως εἰς αὐτὰ χωρὶς νὰ διαθέτῃ
ἄμετρον πλοῦτον, θὰ ἀμφισβητήσῃ.

Καθημερινὰ εἶναι τὰ παράπονα ἀδικαιο-
λογίᾳ τοῦ ἀβελτηρίας καὶ τῆς ἐπιχειρη-
ματικῆς νοοτροπίας, ἀντὶ τοῦ
ἐλέους, τῶν διοικούντων.

Ὁρθῶς συνεπῶς, ἐλέχθη ὅτι «τὰ νοσηλευ-
τικὰ ἰδρύματα ἔχουν ἀνάγκην νὰ ἀποκτή-
σουν πρῶτον αὐτὰ τὴν υγίαν των, διὰ νὰ
δύνανται νὰ θεραπεύσουν τὴν υγίαν τῶν
εἰσαγομένων εἰς αὐτὰ ἀσθενῶν».

Καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἅς εἶναι ἀτεγχετός ὁ ἀναλα-
βὼν τὴν ἐξυγιάνσιν τῶν Ἑργατῶν, καὶ ἅς φι-
λοδοξήσῃ καὶ ἂν δὲν εἶναι ἱατρὸς θὰ κατα-
δειχθῇ θεράπων προστάτης τῆς υγείας τῶν
πολιτῶν.

ΝΟΜΟΙ καὶ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

Ἀποκέντρωσις - Αὐτοδιοίκησις

Διὰ κατατεθέντος νομοθετήματος ἐπιδιώκεται
διὰ τῆς Ἀποκεντρώσεως ἡ Αὐτοδιοίκησις.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ

ΤΟ "ΡΕΑΛΙΣΤΙΚΟΝ"

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΥ

Πᾶσα προσπάθεια ἐντάσεως τῆς οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως προϋπο-
θέτει ἐξοικονόμησιν καταναλωτικῶν δυνατοτήτων, καὶ ὡς ἐκ τούτου ὀρι-
σμένας θυσίας, πρὸς αὐξήσιν τῶν παραγωγικῶν ἐπενδύσεων. Ἴνα δὲ ἡ κοι-
νωνία βοηθήσῃ εἰς τὴν ἀποδοχὴν τῶν θυσιῶν τούτων, πρέπει νὰ πεισθῇ ὅτι
τὸ οἰκονομικὸν πρόγραμμα τῆς Κυβερνήσεως θὰ ἔχῃ, ἐντὸς τῶν καθοριζο-
μένων ὑπ' αὐτῆς χρονικῶν ὁρίων, τὰ ἐπαγγελλόμενα εὐνοϊκὰ ἀποτελέ-
σματα. Ἐνῶ λοιπὸν εἶναι δύσκολον νὰ προωθηθῇ οἱαδήποτε οἰκονομικὴ
ἀνάπτυξις ἄνευ τῆς συμπαραστάσεως τῆς κοινῆς γνώμης, εἶναι ἐξ ἴσου
δύσκολον νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ ἀπαραίτητος αὐτῇ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν βοήθεια,
ὅταν δὲν ὑπάρξῃ ἡ παύση ὑπάρχουσα ἡ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ἐμπιστοσύνη
ὅτι εἶναι εἰς θέσιν νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ ἐξαγγελλόμενον οἰκονομικὸν
πρόγραμμά της.

Ὁρθῶς ἐπομένως ὁ Ἑργατὸς τοῦ Συντονισμοῦ, εἰς τὴν πρὸς τοὺς
δημοσιογράφους ὁμιλίαν του τῆς 4 τρέχοντος, ἐτόνισεν ὅτι «εἰς μίαν δημο-
κρατικὴν χώραν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀσκηθῇ οἱαδήποτε οἰκονομικὴ πολι-
τικὴ χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ μία βασικὴ, μία θεμελιώδης συνεργασία μεταξὺ
τῶν ἀσκούντων τὴν πολιτικὴν ταύτην καὶ ἐκείνων οἱ ὅποιοι εἶναι, ἐκ τῆς
φύσεως τῆς ἀποστολῆς των, ἀρμόδιοι νὰ διαφωτίζουν τὸ κοινὸν ἐπὶ τῆς
οἰκονομικῆς ἐξελιξεως», διότι ἡ οἰκονομικὴ πολιτικὴ διὰ νὰ ἐπιτύχῃ «εἶναι
ἀνάγκη κατὰ πρώτιστον λόγον νὰ γίνῃ ἀντιληπτὴ ἀπὸ τὸ κοινὸν... πρέπει
νὰ γίνῃ κτῆμα ὅλων». Ἐπεξηγῶν δὲ τὸ «ρεαλιστικόν», πλὴν ἤδη
περιορισμένον πρόγραμμα τῆς κυβερνήσεως, ἐτόνισεν ὅτι «εἶναι ἀνάγκη νὰ
γνωρίζῃ ὁ λαὸς ὅτι ὅλαι του αἱ θυσίαι ἀξιοποιοῦνται πράγματι. Καὶ ἐπο-
μένως εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶναι ὁ λόγος τῶν κυβερνούντων μετρημένος»
ἵνα ὁ λαὸς «ἀποκτήσῃ πίστιν εἰς τὰς ἐπαγγελίας τῆς Κυβερ-
νήσεως» διότι «ἐπεὶδὴ ἀκριβῶς ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς εἶναι μεσογειακὸς δὲν
ἀργεῖ καὶ ν' ἀπογοητευθῇ».

Τὸ θέμα αὐτὸ ἔχει ἀπασχολήσῃ πολλὰς Κυ-
βερνήσεις καὶ ποικίλλου περιεχομένου νόμοι. Ἐ-
χουν τεθῇ ἐν ἰσχύϊ ἀπὸ συστάσεως τοῦ Ἑλλη-
νικοῦ Κράτους, χωρὶς οὐσιαστικὰ ἀποτελέσματα, καὶ πνευματικὴν ὑπόστασιν τῶν Ἐπαρχιῶν, διὰ
τῆς Πρωτεύουσας, καὶ ἄλλων μέτρων ὥστε νὰ
«Μεσογία» Καλαμῶν 17-8-53 «Πρωί-
ν ἡ» Καβάλλας, «Πελοπόννησος» Πα-
τρῶν καὶ «Θεσσαλία» Βόλου (10-9-53) *ναγνώριση καὶ τὴν κατοχυρῶση.*
καὶ ἀναδημοσιευθὲν εἰς τὸ τεύχος τῆς «Πολι-
κῆς Ἐπισκοπῆσεως» τοῦ Πολιτικοῦ Γραφείου, ὁ σήμερον σχολιάζοντες τὸ κυβερνητικὸν νομο-
κ. Π. ΠΙΠΙΝΕΛΗΣ ἀνέλυσε τὰς αἰτίας τῆς ἀ-
ποτυχίας ὀφειλομένης κυρίως εἰς τὴν μὴ δημο-
μέλλον.

Ἀτυχῶς τὰ ὀρθὰ ταῦτα, λεγόμενα δύο καὶ πλέον ἔτη ἀπὸ τῆς ἀναλήψεως τῆς ἀρχῆς ὑπὸ τοῦ Συναγερμοῦ, δὲν δύνανται πλέον νὰ ἔχουν τὴν οἶαν θὰ ἔπρεπε ἀπήχθαι, καθόσον, ὡς πρὸς τὸ οἰκονομικὸν πρόγραμμα «ἡ πίστις εἰς τὰς ἐπαγγελίας τῆς Κυβερνήσεως» ἔχει ἤδη κλονισθῇ ἐκ τῆς διαμορφώσεως ἤδη εἰς τὴν κοινὴν γνώμην πεποιθήσεως ὅτι εἰς τὸν οἰκονομικὸν τομέα αἱ πλεῖσται ἐκ τῶν δοθεισῶν ὑποσχέσεων ἠλέγχθησαν ἐκ τῶν πραγμάτων ἀναληθεῖς καὶ ἀνεδαφικαὶ καὶ ὡς ἐκ τούτου «ὁ ἑλληνικὸς λαὸς δὲν ἤργησε καὶ νὰ ἀπογοητευθῇ». Ἀναδρομὴ εἰς τὰ δύο ἔτη διακυβερνήσεως τοῦ Συναγερμοῦ δύναται εὐχερῶς νὰ στηρίξη εἰς τὰ γεγονότα τὴν διαπιστωμένην ταύτην ἀπογοήτευσιν.

Κατὰ τοὺς πρώτους μῆνας τῆς διακυβερνήσεως τοῦ Συναγερμοῦ ἡ κοινὴ γνώμη εὐρέθη, ὁμολογουμένως, ὅπως σπανίως, διατεθμένη νὰ συνδράμῃ τὴν κυβέρνησιν μέχρι θυσίων, διότι ἐπίστευσεν εἰς τὰς βεβαιώσεις τῆς ὅτι ἐχώρει βάσει καλῶς προμελετημένου οἰκονομικοῦ προγράμματος. «Τὸ πρόγραμμα αὐτό, ἐβεβαίωσεν εἰς τὴν Βουλὴν ὁ ἀρμόδιος ὑπουργός, κατηρτίσθη ὑπὸ τοῦ Στρατάρχου Παπάγου, τῇ συνεργασίᾳ τῶν ἀνθρώπων αὐτοῦ, οἱ ὅποιοι καὶ σήμερον εἶναι ἐπιτελεῖς τοῦ εἰς τὸν οἰκονομικὸν τομέα, δηλαδὴ τοῦ νῦν ὑπουργοῦ ἀναπληρωτοῦ τοῦ ὑπουργοῦ Συντονισμοῦ, τοῦ ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν, ἑμοῦ, τοῦ διοικητοῦ τῆς Τραπεζῆς Ἑλλάδος καὶ ἄλλων τινῶν. Καὶ τὸ πρόγραμμα αὐτό, μὲ ὀρισμένas προσαρμογὰς πρὸς τὴν σημερινὴν πραγματικότητα, ἐφαρμόζεται σήμερον (Ἀγόρευσις κ. Μαρκεζίνη τῆς 23-11-1953)». Ἐπιστρέφων δὲ ἐξ Ἀμερικῆς, ὁ ἴδιος ὑπουργός διεβεβαίωσεν πάλιν τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν ὅτι «ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρνησις παρουσίασεν εἰς τὴν Ἀμερικανικὴν κυβέρνησιν πρόγραμμα ἀπολύτως ρεαλιστικὸν... Ἡ σεμνότης, ἡ ρεαλιστικὴ ἀντιμετώπισις καὶ ὁ ἀπολύτως προσεκτικὸς τρόπος τοῦ καταρτισμοῦ τοῦ προγράμματος εἶχον ἀμέσως βαθεῖαν ἀπήχθαι εἰς τὴν Οὐάσιγκτων (Ραδιοφωνικὸς λόγος τῆς 20-6-1953)». Καὶ τὸ ἐξαγγελλλόμενον σεμνὸν καὶ ρεαλιστικὸν αὐτὸ πρόγραμμα, συνολικῆς ἀξίας 236 ἑκατ. δολ., ἐκ τῶν ὁποίων 131.400.000 εἰς συνάλλαγμα καὶ 105.000.000 εἰς δραχμάς, περιελάμβανεν ἐγγειοβελτιωτικὰ καὶ ὑδροηλεκτρικὰ ἔργα, καὶ ἐκ τῶν βιομηχανικῶν συγκεκριμένως τὸ ἄζωτον, τὴν Πτολεμαΐδα, τὰ διύλιστήρια, τὴν σόδαν, τὴν ἀλουμίναν, τὸν ἐναέριον σιδηρόδρομον Ἰτέας-Στυλίδος, τὰς βιομηχανίας μαγνησίου καὶ νικελιούχου σιδήρου καὶ τὸ ἐργοστάσιον ζαχάρως. «Ὁ χρόνος ὁλοκληρώσεως τοῦ προγράμματος, ἐβεβαίωσεν ὁ ὑπουργός τοῦ Συντονισμοῦ, θ' ἀπαιτήσῃ τριετίαν ἕως πενταετίαν συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ Ἀχελώου.» Καὶ ἀναφερόμενος εἰς τὴν συνεπίᾳ τῆς ὑποτιμήσεως αὕξησιν τοῦ ἀποθέματος τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος ὁ κ. ὑπουργός κατεκεράυνωνεν «ἐκείνους οἱ ὅποιοι ἐτόλμησαν νὰ ἰσχυρισθῶν ὅτι θὰ μᾶς λείψουν τὰ δολλάρια. Καὶ ἐκείνους οἱ ὅποιοι πιστεύουν ὅτι τὸ πρόγραμμα τῆς Ἑλληνικῆς κυβερνήσεως θὰ μείνῃ εἰς τὰ χαρτιά. Τώρα ὑπάρ-

χουν καὶ ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι τελευταίως ἐπενόησαν νέον τροπάριον. Καλὰ τὰ δολλάρια πιθανὸν νὰ τὰ ἔχητε. Ποῦ θὰ εὕρητε ὅμως τὰς δραχμάς; Ἄς ἡσυχάσουν. Ἡ κυβέρνησις θὰ εὕρῃ καὶ τὰς δραχμάς.... Βαδίζομεν ἐπὶ τῇ βάσει ὁλοκληρωμένου καὶ λεπτομερῶς μελετημένου οἰκονομικοῦ σχεδίου.... Ἀπὸ τοῦδε ἀναγγέλλω εἰς τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν ὅτι ἀποβλέπομεν ἐν τῷ τῶν δύο προσεχῶν μηνῶν εἰς τὴν ἑναρξιν τῆς πρώτης σειρᾶς τῶν νέων ἔργων. Αὕτη θὰ περιλαμβάνῃ τὸ θερμικὸν ἐργοστάσιον Πτολεμαΐδος, τὴν σύνδεσιν τῶν δικτύων ἠλεκτρισμοῦ καὶ τὰ διύλιστήρια πετρελαίου.»

Ἄλλ' αἱ δύο μῆνες πλησιάζουν νὰ γίνουν *δύο ἔτη* καὶ ἡ ὥς ἄνω ἀπαρχὴ ἐκτελέσεως τοῦ τόσον «λεπτομερῶς μελετημένου οἰκονομικοῦ σχεδίου»... ἀναμένεται ἀκόμη. Ἄς ἀνατρέξωμεν εἰς τὰς ἐπισήμους δηλώσεις. Μετὰ δέμηνον ὁ αὐτὸς ὑπουργός δηλοῖ ὅτι «ὡς πρὸς τὴν Πτολεμαΐδα, τὴν στιγμὴν ταύτην ἀπασχολεῖ τὴν κυβέρνησιν ἡ μετατροπὴ τῆς συμβάσεως πρὸς διεύρυνσιν τοῦ ἔργου (9 - 8 - 53)».

Μετὰ πεντάμηνον ὁ αὐτὸς ὑπουργός δηλοῖ ἐνώπιον τῆς Βουλῆς ὅτι «ἐπιδιώκομεν νὰ ἀποκαθάρωμεν τὴν ἀποτελέματάσιν εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς Πτολεμαΐδος».

Μετὰ 14 μῆνας ἄλλος ὑπουργός τοῦ Συναγερμοῦ δηλοῖ ὅτι ἡ Πτολεμαΐς ἔχρηξε ἀναθεωρήσεως, ἀλλ' ὅτι «ἤδη συνεπληρώθησαν ἀσφαλεῖς καὶ λεπτομερεῖς τεχνικαὶ ἐρευναι. (ραδιοφωνικὴ ὁμιλία κ. Καψάλη)».

Καὶ σήμερον—20 ὁλοκληρῶς μῆνας—μετὰ τὴν στομφώδη «ἀναγγελίαν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν λαόν» ὅτι ἡ κυβέρνησις «βαδίζουσα βάσει ὁλοκληρωμένου καὶ λεπτομερῶς μελετημένου οἰκονομικοῦ σχεδίου» τοῦ ὁποίου ἡ *πρώτη σειρὰ* ἔργων μὲ τὴν Πτολεμαΐδα, τὴν σύνδεσιν τῶν δικτύων καὶ τὸ διύλιστήριον ἐπρόκειτο ν' ἀρχίσῃ ἐντὸς 2 μηνῶν, εὐρισκόμεθα καὶ ὡς πρὸς τὰ τρία ταῦτα ἔργα εἰς τὸ προπαρασκευαστικὸν σημεῖον τῶν συζητήσεων. Εἶναι λοιπὸν ταῦτα σοβαρά, καὶ πῶς κατόπιν τῶσων ἀναληθῶν βεβαιώσεων εἶναι δυνατόν νὰ πιστεύσῃ πλέον ὁ Ἑλληνικὸς λαός—εἰς τὸν ὁποῖον ὁ κ. Παπαληγούρας καταλογίζει εὐφυΐαν—ὅτι ἡ κυβέρνησις Παπάγου ξεύρει τί λέγει καὶ τί θέλει, βάσει «ὁλοκληρωμένου οἰκονομικοῦ προγράμματος»; Δὲν ὁμιλοῦμεν βεβαίως περὶ προγράμματος ὁλοκληρωθέντος πρὸ τῆς ἀνόδου τοῦ Συναγερμοῦ εἰς τὴν ἀρχήν, ὅπως ἐκαυχῆθη ἡ Κυβέρνησις,—διότι τοῦτο μόνον ὡς ἀστείότης πλέον λέγεται, καθ' ἣν μάλιστα στιγμὴν ἀπεμακρύνθησαν, ὡς ἀποτυχόντες, καὶ οἱ *τέσσαρες* ἀναφερθέντες εἰς τὴν Βουλὴν συντάκται τοῦ δῆθεν προγράμματος τούτου, ἀλλ' ἔστω καὶ πολλοὺς μῆνας μετὰ τὴν ἀνοδὸν εἰς τὴν ἀρχήν.

Καὶ ἰδοὺ, σὺν τοῖς ἄλλοις, τί τώρα διακινδυνεύομεν. Ἐὰν δὲν διευθετηθῇ ἀμέσως τὸ ζήτημα τῆς Πτολεμαΐδος, κινδυνεύομεν νὰ χάσωμεν τὰς παραταθείσας μέχρι 31 Μαρτίου ἑ. ἑ. Γερμανικὰς πιστώσεις, ὅπως κινδυνεύομεν νὰ χάσωμεν καὶ τὰς Γαλλικὰς πιστώσεις, αἱ ὁποῖαι ἐπρόκειτο νὰ

χρησιμοποιηθῶν διὰ τὴν σύνδεσιν τοῦ ἡλεκτρικοῦ δικτύου, ἔάν, λόγῳ τοῦ περιέργως σήμερον μόνον ἀνακύψαντος ζητήματος διαιτησίας, δὲν ἀξιοποιηθῶν αὐταὶ μέχρι τέλους Φεβρουαρίου. Ἐκτός, ἔάν ἡ ἀπώλεια τῶν πιστώσεων ἀποτελεῖ ἔνδειξιν ἀδυναμίας ἐξευρέσεως ἀναλόγου ποσοῦ δραχμῶν, ὡς ἐξάγεται ἐκ τελευταίων πληροφοριῶν, καθ' ἃς συζητεῖται ἡ ἐπιβολὴ νέων δασμῶν καὶ φόρων πρὸς τροφοδότησιν εἰς δραχμὰς τῶν ἐπενδύσεων, αἱ ὁποῖαι θὰ περιλάβουν τὰ περίφημα 3 ταῦτα ἔργα, διὰ τὰ ὁποῖα ἐν τούτοις, κατὰ τὴν εἰσήγησιν τοῦ κατατεθέντος προϋπολογισμοῦ... εἶχον προβλεφθῇ αἱ ἀπαιτούμεναι πιστώσεις.

Ἐάν δὲ μάλιστα ἐξαίρεση τις καὶ τὴν ὑποτίμησιν τῆς δραχμῆς, ἥτις σχεδὸν ἐπεβλήθη ὑπὸ τῶν ἀμερικανῶν συμβούλων μας, καθόσον ἐξ αὐτῆς ἀνεμένετο ἡ μείωσις τοῦ ἐλλείμματος τοῦ ἰσοζυγίου μας πληρωμῶν καὶ ἡ δι' αὐτοὺς εὐχέρεια περικοπῆς τὴν Βοηθείας, θὰ ἐδυσκολεύετο βεβαίως ὁ καθεὶς νὰ μάθῃ ποῦ δύναται νὰ εὕρῃ τὸ τόσον *ρεαλιστικόν, σεμνὸν καὶ ὠλοκληρωμένον* οἰκονομικὸν πρόγραμμα τοῦ Συναγερμοῦ, καὶ δὲν θὰ εἶχε ἀντίρρηση βεβαίως νὰ συμφωνήσῃ μὲ τὴν εἰς τὴν Βουλὴν διαπίστωσιν τοῦ τρίτου ὑπουργοῦ τοῦ Συντονισμοῦ ὅτι *«τὰ εὐχολόγια δὲν ἀποτελοῦν οἰκονομικὰ προγράμματα.»*

A. A.

ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΑ

ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ καὶ ΒΟΥΛΗ

Εἰς τὸ προηγούμενον τεῦχος ἐσχολιάσθη πρότασις ἀναθεωρήσεως τοῦ Συν]τος εἰς ὅτι ἀφορᾷ τὰς σχέσεις Κυβερνήσεως καὶ Βουλῆς καὶ εἰδικώτερον τὴν δυνατότητα ἀντικαταστάσεως τῆς Κυβερνήσεως ὑπὸ ὀρισμένης προϋποθέσεως, καὶ ὅχι διὰ τῆς ἀπλῆς ἄρσεως τῆς ἐμπιστοσύνης διὰ καταψηφίσεως τῆς ὑπὸ τῆς Βουλῆς καὶ τοῦ διορισμοῦ ἐτέρας ὑπὸ τοῦ Βασιλέως κατὰ τὴν ἰσχύουσαν Συν]τικὴν διαδικασίαν καὶ κοινοβουλευτικὴν παράδοσιν. Ἡ πρότασις αὕτη, ὡς ἐλέχθη, ἀποσκοπεῖ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν διατάραξιν τῆς Κυβερνητικῆς σταθερότητος, πρόκειται δὲ νὰ κατατεθῇ μετ' ἄλλων προσεχῶς εἰς τὴν Βουλὴν.

Προφανὲς εἶναι ὅτι, ἐφ' ὅσον ἡ διατάραξις τῆς Κυβερνητικῆς σταθερότητος δύναται νὰ προέλθῃ ἀπὸ τὴν Βουλὴν, ἡ ὁποία καλεῖται εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτήν, πρὸς τῇ καταψηφίσει, νὰ ἐκδηλώσῃ διὰ τῆς ψήφου τῆς τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς εἰς ἐτέραν Κυβέρνησιν ἐν ἀδυναμίᾳ δὲ τοῦ τελευταίου, νὰ μὴ ἔχῃ σημασίαν ἡ ἄρσις τῆς ἐμπιστοσύνης τῆς Βουλῆς πρὸς αὐτήν, τὸ θέμα ἀφορᾷ τὰς σχέσεις :

1) Κυβερνήσεως καὶ Βουλῆς, 2) Κυβερνήσεως καὶ Ἀνωτάτου Ἀρχοντος, 3) Βουλῆς καὶ Ἀνωτάτου Ἀρχοντος. Καὶ κατὰ τοῦτο δὲ θίγει τὴν μορφήν τοῦ πολιτεύματος ὡς κατωτέρω ἐκθέτομεν, ἐνισχύουσα ἔτι πλέον τὴν μεταπολεμικῶς παντοδύναμον Κυβερνητικὴν (Ἐκτελεστικὴν Συμβουλίαν) ἐξουσίαν καὶ ἐξουθενούσα περισσότερον τὴν δύναμιν τῆς Βουλῆς.

* *

Πρὸς πάσης ἀναπτύξεως τοῦ θέματος δὲν θὰ πρέπει νὰ μᾶς διαφύγῃ ὅτι κατὰ τὸ σύστημα τῆς Βασιλευομένης Κοινοβουλευτικῆς Δημοκρατίας τὴν Κυβέρνησιν ἀποτελοῦν κατὰ βάσιν μέλη τοῦ Κοινοβουλίου διοριζόμενα ὑπὸ τοῦ Βασιλέως (Ἐκτελεστικὴν Συμβουλίαν) τὰ ὁποῖα ἀσχοῦν τὴν ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν μετὰ τὴν συγκατάθεσιν καὶ ὅχι ὑπὸ τὴν διέθυνσιν τοῦ Κοινοβουλίου κατὰ τὸν ἐπιτυχῆ ὁρισμὸν τοῦ Λόρδου L. S. Amery.

Αἱ βασικαὶ διακρίσεις τῆς μορφῆς τοῦ κατὰ τὸ Συν]μα Πολιτεύματος τῆς Κοινοβουλευτικῆς Δημοκρατίας ἀπὸ ἄλλα πολιτεύματα, παρομοίου τύπου ἐπὶ τοῦ εἰδικωτέρου θέματος τῶν σχέσεων Κοινοβουλίου καὶ Κυβερνήσεως (Ἐκτελεστικῆς Συμβουλίας) δύναται νὰ τοποθετηθῶν *εἰς τὴν ἰσοστάθμισιν τῆς δυνάμεως τοῦ ἑνὸς ἐναντὶ τοῦ ἄλλου, ἥτις βασιίζεται εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Κοινοβουλίου νὰ καταργήσῃ τὴν Κυβέρνησιν καὶ τανάπαλιν.*

Εἰς τὰς τρεῖς κυρίας μορφὰς τῶν Κοινοβουλευτικῶν πολιτευμάτων, Βρεταννικόν, Γαλλικόν καὶ Ἀμερικανικόν (διὰ τὴν εἰδικὴν ἐπὶ τοῦ θέματος ἔρευναν χαρακτηριζομένου τοῦ τελευταίου ὡς Κοινοβουλευτικοῦ) εὐρίσκομεν οὐσιώδεις παραλλαγὰς.

Κατὰ τὸ Γαλλικόν ἡ Βουλὴ δύναται χωρὶς κανένα περιορισμὸν νὰ παύσῃ τὴν Κυβέρνησιν. Ἡ Κυβέρνησις, ὅμως δὲν ἔχει τὴν δυνατότητα νὰ διαλύσῃ τὴν Βουλὴν παρὰ ὑπὸ προϋποθέσεις σχεδὸν ἀνεφαρμόστους.

Κατὰ τὸ Ἀμερικανικόν οὔτε ἡ Κυβέρνησις δικαιούται νὰ διαλύσῃ τὸ Κογκρέσσον οὔτε τὸ Κογκρέσσον νὰ παύσῃ τὴν Κυβέρνησιν. Δύναται μόνον τὸ Κογκρέσσον ν' ἄρνηθῇ τὴν ψήφισιν δαπανῶν ἀναγκαίων εἰς τὴν Κυβέρνησιν καὶ νὰ παραλύσῃ τὴν δρασίαν τῆς.

Κατὰ τὸ Βρεταννικόν ἡ Βουλὴ δικαιούται οἰανδήποτε στιγμὴν ἐκφράζουσα τὴν δυσπιστίαν τῆς εἰς τὴν Κυβέρνησιν νὰ τὴν καταργήσῃ, ἀλλὰ καὶ ἡ στηριζομένη εἰς τὴν πλειοψηφίαν τῆς Βουλῆς Κυβέρνησις δύναται νὰ ζητήσῃ τὴν διάλυσιν τῆς Βουλῆς καὶ τὴν προκήρξιν ἐκλογῶν.

Κατὰ τὸ Ἀμερικανικόν σύστημα ἡ δύναμις ἐκάστου σώματος, Βουλῆς καὶ Κυβερνήσεως, εἶναι αὐτόνομος, κυρίαρχος καὶ ἀνεπηρέαστος, εἰς τὴν σφαῖραν τῆς ἐξουσίας τῆς ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Εἰς τὴν Γαλλίαν ἡ μονόπλευρος δύναμις τῆς Βουλῆς νὰ παύῃ τὴν Κυβέρνησιν ἐνθαρρύνει τὸν σχηματισμὸν Κυβερνήσεων συμμαχικῶν ἐκ τῶν κυριωτέρων κομμάτων.

Εἰς τὴν Μεγάλῃν Βρεταννίαν, ὅπου λειτουργεῖ ἐκ παραδόσεως τὸ σύστημα τῶν δύο κομμάτων, ἡ ἰσοστάθμισις τῶν ἐξουσιῶν τοῦ ἑνὸς σώματος ἐπὶ τοῦ ἄλλου εὐρίσκει πλήρη ἐφαρμογὴν, διότι αἱ δυνάμεις τῶν δύο κομμάτων δὲν εἶναι συγκριτικῶς τόσον ἄνιστοι καὶ δὲν ἀναστρέφονται αἱ σχέσεις των ἐκ τῆς ὑπάρξεως ἄλλων μικροτέρων προσχωρούντων πότε εἰς τὸ ἓν πότε εἰς τὸ ἄλλο τῶν μεγάλων κομμάτων.

Ἐκαστον τῶν συστημάτων αὐτῶν ἔχει τὰς ἀτελείας του. Τοῦ Γαλλικοῦ χαρακτηριστικὸν εἶναι ἡ ἀστάθεια τῶν Κυβερνήσεων. Τοῦ Ἀμερικανικοῦ τὸ ἀδιέξοδον. Τοῦ Βρεταννικοῦ μὲ τὰς εἰδικὰς συνθήκας ὑφ' ἃς λειτουργεῖ, ἡ ὑπερ-

μετρος εξουσία της Κυβερνήσεως ή όποία δύναται νά θεωρηθῇ δικτατορική ἐναντι τοῦ ἄλλου κόμματος εἰς τὸ Κοινοβούλιον, μετριαζομένη μόνον ἀπὸ τὸ εὐλίγιστον, ἐλαστικὸν καὶ ἄγραφον τοῦ Συν]τος καὶ τὰς εὐλαβῶς τηρουμένας παραδόσεις.

Αἱ διαφοραὶ αὗται εἶναι προῖδν διαφοροτρόπων ἐξελίξεων τῶν χωρῶν καὶ τῶν πολιτικῶν συνθηκῶν αἱ ὁποῖαι ἀλλάζουσιν ἀπὸ περιόδου εἰς περίοδον. Τὸ κρίσιμον πρόβλημα τῆς ἐξουσίας καὶ τῆς δυνάμεως τῆς Κυβερνήσεως εἰς τὰς ἐλευθέρως χώρας ἐτέθη ἀπὸ τὸν θεμελιωτὴν τῆς Ἀμερικανικῆς Δημοκρατίας Abraham Lincoln.

«Must a government of necessity be too strong for the liberties of its people or too weak to maintain its own existences?».

«Πρέπει ἀναγκαίως ἡ Κυβέρνησις νά εἶναι παρὰ πολὺ ἰσχυρὰ διὰ τὰς ἐλευθερίας τοῦ Λαοῦ της ἢ παρὰ πολὺ ἀδύνατος διὰ νά συντηρῇ τὴν ὑπαρξίν της;» (φροντίζουσα τὰ συμφέροντα τοῦ Λαοῦ).

Εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ παρ' ἡμῖν, ἡ πραγματικὴ ἐπιτυχία τοῦ Βρεταννικοῦ Κοινοβουλευτικοῦ συστήματος κατὰ τὸν 18 καὶ 19 αἰῶνα, προκάλεσεν τὴν μίμησιν του. Τὸ ἐὰν ἐξ ἴσου καλὰ ἀποτέλεσμα, δὲν ἐπραγματοποιούντο τόσον παρ' ἡμῖν ὅσον καὶ εἰς ἄλλας χώρας τοῦτο ὀφείλετο εἰς τὰς κρατούσας συνθήκας πολιτικῆς ἐξελίξεως τῶν ἄλλων χωρῶν, τοὺς παλαιούς θεσμοὺς τῆς κοινωνικῆς των ζωῆς καὶ τὸν καθ' ὅλου χαρακτῆρα καὶ ἰδιοσυγκρασίαν τοῦ ἐθνικοῦ των βίου.

Παρ' ἡμῖν οὐδεὶς δύναται νά ὑποστηρίξῃ ὅτι ὁ Βρεταννικὸς κοινοβουλευτισμὸς ἐπέτυχε πραγματικά. Ἡ ἀποτυχία του ὀφείλεται εἰς τὴν ἐξόδησιν πάσης λογικῆς ἀρχῆς εἰς τὰ ἄκρα, ἀπὸ τὸ πάθος τῆς ἐλευθερίας, τὸ ὅποιον ἐνισχυόμενον ἀπὸ τὰς ἀναμνήσεις ἀγώνων αἰῶνων διὰ τὴν ἐθνικὴν ἐλευθερίαν, ἐγγίζει τὰ ὅρια τῆς ἀναρχίας ἢ ὁποία ὅμως εἶναι ἀκριβῶς ἀντίθετος πρὸς τὴν ἔννοιαν τῆς ἰσορροπίας τῶν ἐξουσιῶν ἐπὶ τῆς ὁποίας στηρίζεται τὸ Ἀγγλικὸν κοινοβουλευτικὸν πολίτευμα καὶ ἡ ὁποία περιέχεται εἰς τὸ γράμμα τοῦ ἡμετέρου συντάγματος.

Καὶ τοῦτο, διότι ἡ ἐπιφάνεια καὶ ὄχι τὸ βάθος ὑπῆρξαν ἀντικείμενα μίμησης. Καὶ ἡ διατάραξις αὐτῆ τῆς βασικῆς ἰσορροπίας τῶν ἐξουσιῶν ἐφ' ἧς πρὸ παντὸς ἐδράζεται τὸ κοινοβουλευτικὸν πολίτευμα, ἐξεδηλώθη παρ' ἡμῖν ὑπὸ δύο μορφάς: τὴν παντοδυναμίαν τῶν κομμάτων ἐπὶ τῆς Κυβερνήσεως κατ' ἀρχάς, καὶ τὴν παντοδυναμίαν τῶν ἐξουσιῶν τῆς κυβερνήσεως, μετέπειτα ὅταν αἱ οἰκονομικαὶ καὶ κοινωνικαὶ συνθήκαι τῆς νεωτέρας ἐξελίξεως ὥς κατωτέρω ἐκτίθεται κατέστησαν αὐτὴν μέχρι ἐνὸς ὁρισμένου σημείου ἀναπότρεπτον.

Ὑπὸ τὴν ψευδαίσθησιν δὲ αὐτὴν τοῦ γράμματος τοῦ Συντάγματος ἐνῶ ἐξηφανίζετο ἡ ἀτομικὴ ἐλευθερία ἀπὸ τὴν κομματικὴν παντοδυναμίαν τῶν ἐξουσιῶν τῆς Κυβερνήσεως, ἐφανακίζετο καὶ φενακίζεται ὁ Λαὸς ὅτι κυβερνᾶται ἐλευθέρως ὑπὸ Κυβερνήσεως τῆς πλειοψηφίας τῶν ἐκλογέων στηριζομένης εἰς ἐλευθέραν καὶ ἀβίαστον συγκατάθεσιν τῶν ἐκπροσώπων των ἐν τῷ Κοινοβουλίῳ. Τοῦτο ὅμως εἰς ἐλαχίστας περιόδους τοῦ ἐλευτέρου ἡμῶν βίου ἔλαβεν χώραν.

Καὶ κατὰ τὴν μεταπολεμικὴν περίοδον τὴν ὁποίαν διανύομεν, αἱ σύγχρονοι γενεαὶ διατελοῦν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν παρομοίας ψευδαισθήσεως. *Μία ἄνομος τρι-*

γωνος συζυγία μεταξὺ τῆς κατεχούσης τὴν δύναμιν τοῦ χρήματος βιομηχανικῆς, ἐμπορικῆς καὶ ἐπιχειρηματικῆς πλουτοκρατίας, τῶν πολιτευομένων καὶ τοῦ τύπου, ἢ ὁποία τοποθετεῖ καὶ ἐκφράζει τὴν ἐξουσίαν της εἰς τὴν ἐκάστοτε Κυβέρνησιν, (Ὑπουργικὸν Συμβούλιον) ἀντιτάσσεται εἰς τὴν δύναμιν τῆς καθολικῆς ψηφοφορίας τοῦ ἐνγλήκου ἐκλογέως καὶ τοῦ δι' αὐτῆς ἐπιδιωκομένου κοινωνικοῦ ἀνασχηματισμοῦ, ἢ ὁποία ἀδυνάμως καὶ ἀτροφικῶς ἐκφράζεται διὰ τῆς Βουλῆς ὅπου εἶναι ἐναποτεθμένη ἢ Λαϊκὴ ἐξουσία.

Ὁ κίνδυνος τῶν πολιτικῶν ἐλευθεριῶν κατὰ τὸν αἰῶνα μας, ἔγκειται ἐκ τοῦ λόγου αὐτοῦ εἰς τὴν δικτατορικὴν ἐξουσίαν τῆς ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω μορφήν Κυβερνήσεως (Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου) καὶ τῆς ὑποβασταζούσης αὐτὴν κρατικῆς καὶ κομματικῆς γραφειοκρατίας.

Εἶναι ὁ αὐτὸς μὲ τὸν τοῦ Φεουδαλισμοῦ τὸν ὅποιον οἱ Λαοὶ ἀντιμετώπισαν διὰ τῆς Μοναρχίας τῆς ὑπερβαλοῦσης ἐξουσίας, καὶ τῶν καταχρήσεων τῶν Μοναρχῶν τὸν ὅποιον ἀντιμετώπισαν μὲ τὰ ἀπεριορίστου ἐξουσίας Κοινοβούλια τοῦ δεκάτου ἐβδόμου καὶ 18 αἰῶνων, ἃς πάλιν οἱ Λαοὶ ἐπέτυχον νά μετριάσουν διὰ τῆς διακρίσεως τοῦ ἀλληλοελέγχου καὶ τῆς ἰσοσταθμίσεως τῶν ἐξουσιῶν κατὰ τὸν 19 καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 20 αἰῶνος.

Ἡ ὑπερτροφικὴ ἐξουσία τῆς Κυβερνήσεως (Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου) καὶ ὁ κίνδυνος τῶν ἐλευθεριῶν δημοσίων καὶ ἀτομικῶν ἐκ τῆς καταχρήσεως τῆς συσσωρευμένης εἰς τὴν Κυβέρνησιν δυνάμεως, ὀφείλεται τόσον παρ' ἡμῖν ὅσον καὶ εἰς ἄλλας χώρας εἰς τὰς μεταβληθείσας πολιτικὰς καὶ οἰκονομικὰς συνθήκας τῆς ζωῆς τοῦ αἰῶνος μας ἐκ τῶν κατωτέρω ἰδίᾳ αἰτιῶν:

α) Διὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν δύο παγκοσμίων πολέμων, αἱ Κυβερνήσεις τῶν ἐμπολέμων εἶχον ἀνάγκην μεγαλυτέρων ἐξουσιῶν διὰ νά ἀντιμετωπίζουσιν τὰ καθ' ἕκαστον προβλήματα καὶ τὰς δημιουργουμένας καταστάσεις. Καίτοι ὅμως αἱ ἀνάγκαι αὗται παρήλθον, ἡ βαθυτάτη ρογμὴ τῆς μετατοπίσεως τῆς δυνάμεως ἀπέμεινεν καὶ μετὰ τὸν πόλεμον.

β) Διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους κατέστη ἀναγκαῖος ὁ καθολικὸς ἔλεγχος ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως τῆς Οἰκονομίας τοῦ Κράτους, πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν πολεμικῶν ἀναγκῶν, ὅστις ἐνισχύθη μεταπολεμικῶς ἀπὸ τὰς σοσιαλιστικὰς τάσεις ἀντικατάστασεως τῶν ἐλευθέρως δημιουργουμένων καὶ ἐπὶ συναγωνιστικοῦ πεδίου λειτουργουσῶν ἐλευθέρων ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων, ὑπὸ τῶν διὰ τῆς παρεμβατικῆς οἰκονομικῆς πολιτικῆς καὶ μὲ Κρατικὴν προστασίαν λειτουργουσῶν. Ἡ ἐξουσία αὕτη ἐξακολουθεῖ νά παρέχῃ εἰς τὴν Κυβέρνησιν (Ὑπουργικὸν Συμβούλιον καὶ τοὺς καθ' ἕκαστον Ὑπουργούς) τὴν δυνατότητα ἀναμίξεως καὶ παρεμβάσεως διοικητικῆς καὶ οἰκονομικῆς ὄχι μόνον εἰς τοὺς Δημοσίου Δικαίου ἢ παραχωρημένων κοινωφελῶν ἐπιχειρήσεων ὀργανισμούς, ἀλλὰ εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς μεσαίας καὶ μεγάλας ἰδιωτικὰς ἐπιχειρήσεις καὶ δραστηριότητας. Καὶ τὸ χεῖριστον αἱ ἀναμίξεις ἢ αἱ παρεμβάσεις αὗται δὲν γίνονται μὲ κριτήρια οἰκονομικὰ ἢ ὀφελείας τοῦ κοινοῦ ἀλλὰ τοιαῦτα κομματικὰ τῶν κρατούντων. Ὡς γνωστὸν δὲ ἡ οἰκονομικὴ ἐξάρτη-

αὖς συνεπάγεται καὶ τὴν πολιτικὴν (κομματικὴν) τοιαύτην ἢ ὁποία πολλάκις καὶ ἐκβιάζεται.

γ) Αἱ μεταβληθεῖσαι ἐκ τῶν πολεμικῶν συμφορῶν μεταπολεμικῶς ἀντιλήψεως λόγῳ τῶν ἀξιώσεων τῶν Λαϊκῶν μαζῶν πρὸς ἐπέκτασιν παροχῆς Κοινωνικῶν ὑπηρεσιῶν (περιθάλψεως συνταξιοδοτήσεως κλπ.) εἰς τοὺς ἀναξιοπαθοῦντας καὶ ἢ ἐκ τούτων δημιουργία Δημοσίου Δικαίου ἰδρυμάτων καὶ παντοειδῶν ταμείων ἐλεγχομένων ὑπὸ τοῦ Κράτους διὰ τῆς Κυβερνητικῆς γραφειοκρατίας.

δ) Ἐκ τῆς κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν πολέμων καὶ τῶν δι' αὐτὸν ἀναγκῶν ἀναπτυχθείσης εὐρύτατα ἀρχῆς τῆς κατ' ἐξουσιοδότησιν νομοθεσίας, ἣτις καὶ συνταγματικῶς κρατήσασα παρ' ἡμῖν, γίνεται ἀφορμὴ παντοειδῶν καταχρήσεων, ἐλάχιστα βοηθοῦσης τῆς ἐπανεξετάσεως τῶν νόμων ὑπὸ τοῦ Κοινοβουλίου, τὴν πρόληψιν τῶν καταχρήσεων πρὸς ἐξυπηρέτησιν κομματικῶν σκοπῶν τῆς Νομοθετούσης Κυβερνήσεως (Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου).

ε) Ἐκ τῆς ἐπαγγελματοποιήσεως τῶν μελῶν τῆς Βουλῆς διὰ τοῦ ὁλονὲν αὐξανομένου ἀριθμοῦ τῶν μελῶν τῆς τὰ ὁποία ὡς κυρίαν ἂν μὴ μοναδικὴν πηγὴν εἰσοδημάτων πρὸς διαβίωσιν αὐτῶν καὶ τῶν οἰκογενειῶν τῶν ἔχουν τὴν βουλευτικὴν ἀποζημίωσιν. Τοῦτο δὲν εἶναι μόνον Ἑλληνικὸν φαινόμενον. Καὶ εἰς αὐτὴν τὴν κοιτίδα τοῦ Κοινοβουλευτισμοῦ τὴν Ἀγγλίαν σημειοῦται μεταπολεμικῶς τοιαύτη κατάστασις καὶ μάλιστα παρατηρεῖται τάσις τῶν βουλευτῶν νὰ συμπληροῦν τὸν κοινοβουλευτικὸν τῶν μισθὸν δι' ἐπιχορηγήσεων ἀπὸ Σωματεῖα τὰ ὁποία ἐπιθυμοῦν νὰ ἔχουν ἀντιπροσώπους τῶν πρὸς ἀσκήσιν τῆς ἐπιρροῆς τῶν εἰς τὸ Κοινοβούλιον.

Ἡ τοιαύτη ἐπαγγελματοποιήσις τῶν βουλευτῶν καὶ πολιτευομένων εἶναι φυσικὸν νὰ δημιουργῇ συνθήκας ἀπεριορίστου κομματικῆς πειθαρχίας ἐφ' ὅσον πρόκειται νὰ χάσῃ ὁ πολιτευόμενος - Βουλευτὴς τὰ ἀναγκαῖα πρὸς διαβίωσιν, ἐὰν δὲν περιληφθῇ εἰς τοὺς συνδυασμοὺς τοῦ κόμματος εἰς ὃ ἀνήκει.

Ὅχι μόνον ἀπειλὴ ἀλλ' ἀπλοῦς ὑπαινιγμὸς προώρου διαλύσεως τῆς Βουλῆς καὶ στερήσεως τῆς μοναδικῆς πηγῆς προσόδων (Βουλευτικοῦ μισθοῦ) παραλύει πᾶσαν ἐνδιάθετον ἀντίθετον πρὸς τὴν Κυβέρνησιν (Ὑπουργ. Συμβούλιον) τάσιν τῶν Κυβερνητικῶν Βουλευτῶν.

Ἡ προπολεμικὴ παλαιὰ, ἢ τόσον κατακρινόμενη ἐπὶ φαυλοκρατίᾳ κοινοβουλευτικὴ ζωὴ, ὅπου τὰ μέλη τῆς Βουλῆς ὄχι μόνον δὲν ἐξοικονομοῦν τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐκ τοῦ κοινοβουλευτικοῦ μισθοῦ, ἀλλ' ἀνέλισκον τὰς ἰδίας περιουσίας εἰς τὴν πολιτικὴν, ἢ ὁποία ἄφισεν τὴν σφραγίδα τῆς ἀξιοπρεπείας καὶ τῆς ἀνωτερότητος εἰς ὃ, τι ἀφεώρα τὰ ἄτομα εἰς τὸ ἥθος τὴν ἀτομικὴν τῶν ζώην, καὶ τὴν διατήρησιν τῆς ἀνεξαρτησίας γνῶμης, παρῆλθεν. Ἡ βωβὴ κομματικὴ πειθαρχία εἰς τὸ Κοινοβούλιον ἀποτελεῖ σήμερον τὴν μεγαλυτέραν ἐπιβεβαίωσιν τῆς μεταφορᾶς τῆς δυνάμεως ἀπ' αὐτὸ εἰς τὴν Κυβέρνησιν (Ὑπουργ. Συμβούλιον) καὶ τὴν ἐξουθένωσιν τῆς εἰς αὐτὸ ἐναποτεθημένης Λαϊκῆς ἐξουσίας, ἀπὸ τὴν δημιουργηθεῖσαν δικτατορικὴν Κυβερνητικὴν ἐξουσίαν (Ὑπουργ. Συμβούλιον). Τοῦτο ἀποτελεῖ τὸν παρόντα κίνδυνον ὃν ἀντὶ ν' ἀποτρέψῃ καὶ νὰ ἐξαφανίσῃ, πρὸς ἰσοστάθμισιν τῆς δυνάμεως Βουλῆς καὶ Κυβερνήσεως, ἐνισχύει ἢ προτεινο-

μένη Συν)τικὴ μεταρρυθμίσις ἀντιτιθεμένη εἰς τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ κατὰ τὸ Συν]μα Κοινοβουλευτικοῦ μας Πολιτεύματος. Περὶ τούτου ὁμως θὰ ἀσχοληθῶμεν εἰς τὸ ἐπόμενον τεῦχος.
Π. Σ.

ΔΥΝΑΜ'ΚΟΤΗΣ τῆς ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ Γῆς

Διὰ νὰ ἀνδρῶμεν τὰ γεωργικά, κτηνοτροφικά, δασικά καὶ μεταλλευτικά εἰσοδήματα, ἀπαιτεῖται ἀφ' ἑνὸς ἡ ἐπιστημονικὴ συντήρησις τοῦ ἐδάφους τῆς Ἑλληνικῆς γῆς, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ μελέτη πρὸς ἀξιοποίησιν τῶν ἡμορεινῶν καὶ ὄρεων ἐδαφῶν τὰ ὁποία ἀνέρχονται περίπου εἰς 105 ἑκατομμύρια στρέμματα ἐξ ὧν 40 δύνανται ν' ἀποδοθοῦν εἰς γεωργικὴν κτηνοτροφικὴν καὶ δασικὴν ἐκμετάλλευσιν.

Ἡ καλλιεργήσιμος ἔκτασις, ἐκ τοῦ συνόλου τῶν 150 ἑκατομμυρίων περίπου στρεμμάτων τῆς ἐδαφικῆς ἐπιφανείας τῆς Ἑλληνικῆς γῆς, ἀνέρχεται σήμερον εἰς 32 ἑκατομμύρια ἐξ ὧν τὰ 20 μόνον ἑκατομ. στρέμματα ἀποτελοῦν τὰς πεδιάδας, ὄροπέδια καὶ κοιλάδας, τὰ ἑτέρα 12 ἀποτελοῦν ἐπικλινῆ ἐδάφη ὑποκείμενα εἰς διάβρωσιν τὰ δὲ ὑπόλοιπα 13 ἑκατομμύρια χρησιμοποιοῦνται ἀπὸ τὴν κτηνοτροφίαν.

Μελέτη συστηματικὴ τοῦ προβλήματος τῆς συντηρήσεως τῆς Ἑλληνικῆς Γῆς ποὺ καλλιεργεῖται καὶ τῆς ἀξιοποιήσεως τοῦ ὑπολοίπου ἐδαφικοῦ χώρου, δὲν ἔχει γίνῃ. Ἀσχολούμεθα μὲ μελέτας ἔργων μακρᾶς καὶ μέσης ἀποδόσεως πάσης φύσεως καὶ μὲ τὴν μελέτην καλυτέρας ἐκμεταλλεύσεως πρὸς μεγαλυτέραν ἄμεσον ἀπόδοσιν τοῦ ἐδάφους μας ἀδιαφορήσαμεν καὶ ἀδιαφοροῦμεν. Παρ' ὅτι δὲ ἐπιστήμονες γεωπόνοι καὶ ξένοι εἰδικοί μᾶς ὑπέδειξαν καὶ μᾶς ὑποδεικνύουν τὸν ὑπὸ τ ο ὕ σ π ὁ δ α ς μ α ς π λ ο ὕ τ ο ν, ἡμεῖς ἀσχολούμεθα μὲ σ υ μ β ἄ σ ε ι ς αἱ ὁποῖαι κατήντησε νὰ ἐξασφαλίζουν μόνον προμηθείας ὑπὲρ τῶν μεσαζόντων καὶ ἄλλων....

Ἀλλαχού, ἡ συντήρησις τοῦ ἐδάφους καὶ ἡ παραγωγικὴ ἀξιοποίησις πάσης γωνίας γῆς, γεωργικῆς, κτηνοτροφικῆς δασικῆς καὶ μεταλλευτικῆς ἀποτελοῦν τὴν π ρ ὶ - τ η ν κ α ι ἔ ν δ ε λ ε χ ῆ φ ρ ο ν τ ῖ δ α τ ῶ ν Κ υ β ε ρ ν ῆ σ ε ω ν. Αἱ δι' αὐτὰς δὲ ἐπιδόσεις ἔχουν ἐξελιχθῇ εἰς ἐπιστήμης, ἀληθῆς δὲ σταυροφορία ἔχει ἀναληφθῇ πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτόν.

Μετὰ τὴν παταγώδη ἀποτυχίαν τῶν ἀπὸ τῆς λήξεως τοῦ πολέμου θρυλλομένων ἔργων ἀνασυγκροτήσεως, ἐπιβάλλεται ἐὰν θέλωμεν νὰ ἐπιζήσωμεν ὡς Λαός, εἰς τὸν ἐδαφικὸν χώρον τὸν ὁποῖον ἡ μοῖρα μᾶς προσδιώρισε, νὰ ληφθοῦν ὅλα τὰ δυνατὰ μέτρα καὶ νὰ ἐφαρμοσθοῦν ὅλαι αἱ ὑποδείξεις τῆς Ἐπιστήμης (διαφωτισομένων ὄχι μόνον τῶν Ἀγροτῶν ἀλλὰ καὶ τῶν Ἀστῶν) πρὸς ἀξιοποίησιν τῆς δυναμικότητος τῆς γῆς ἢ ὁποία διατρέφουσα ἀπὸ χλιετηρίδων τοὺς κατοικοῦντας αὐτὴν ἔχει μεγαλυτέραν ἀνάγκην φροντίδος ἀπὸ τὰ παρθένα ἐδάφη τῆς Ἀμερικῆς Ἀστραλίας κλπ. νέων χωρῶν, ἐδάφη τὰ ὁποῖα τόσης ἐπιμελείας καὶ φροντίδος τυγχάνουν ἀπὸ τὰς ἐμπράκτως βοηθοῦσας τοὺς ἀγρότας κρατικὰς ὑπηρεσίας.

Οἱ ἐκλεκτοὶ ἐπιστήμονες γεωπόνοι καὶ τεχνικοὶ τοὺς ὁποίους διαθέτει ἡ Ἑλλάς, μετακαλουμένων ἐν ἀνάγκῃ καὶ ἁλλοδαπῶν εἰδικῶν, ἐπιβάλλεται, παρεχομένων ὅλων τῶν ὑλικῶν μέσων, νὰ ὁργανωθοῦν εἰς συνεργεῖα μελετῶν καὶ ἐφαρμογῶν καὶ νὰ ἐξαπολυθοῦν εἰς τὴν ὑπαιθρον ὅπου θὰ ἀποτελέσουν αὐτοὶ τοὺς ἀπο-

στόλους του κηρύγματος της ανασυγκροτήσεως της Ελλάδος, ή οποία ανασυγκροτήσις μόνον εάν βασισθή εις την πλήρη αξιοποίησιν της Ελληνικής Γής, δύναται να καταστήση εφικτήν και την Βιομηχανικήν τοιαύτην. Τοιοῦτον πρόγραμμα ρεαλιστικὸν χρειάζεται ή Ελλάς διὰ την επιτυχίαν του οποίου θὰ ἐργασθοῦν τὰ 65 ο]ο του ἀγροτικοῦ πληθυσμοῦ της διότι συνδέεται με τὴν βελτίωσιν τῶν οἰκονομικῶν συνθηκῶν τῆς ζωῆς των καὶ ὅχι ἀπραγματοποιήτα σχεδιάσματα τῶν διαφόρων μπίσμενς.

Σ.

Η ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑ ΜΑΣ...

Η ΥΠΟΘΕΣΙΣ «ΜΕΡΚΑΝΤΙΛΕ»

Η οίκτηρά έκβασις της υποθέσεως «Μερκαντίλε» πρέπει να σημειωθῇ ἰδιαίτερώς ὅχι μόνον διότι ἀποτελεῖ μίαν ἐπὶ πλέον ἀποτυχίαν εἰς τὴν διαχείρισιν τῶν ἐξωτερικῶν μας ζητημάτων μέλλουσιν νὰ ἐπιβαρύνῃ διὰ 20 ὄλων δισεκατ. τὸ Ἑλληνικὸν Δημόσιον, ἀλλὰ καὶ διότι προδίδει νοοτροπίαν καὶ καταστάσεις τῶν ὁποίων ἡ ὑπαρξις θίγει εἰς τὰ θεμέλιά του τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος τῆς σήμερον.

Μία ἐπὶ πλέον ἢ μία ἐπὶ ἑλλαιτον ἀποτυχία τῆς «διπλωματίας» μας ἔπειτα ἀπὸ τὴν προσφυγὴν μας εἰς τὸν Ο.Η.Ε., τὴν ὑπόθεσιν τῆς «Λευκῆς Βίβλου», τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Μεταλλείου Λαρύμνης τὰ ὁποία ἐξηγοράσαμεν «μόνον» ἀντὶ 800 χιλ. δολλ. — ἐνῶ μᾶς ἀνῆκε δυνάμει τῆς ἑλληνο-ἰταλικῆς συμφωνίας τοῦ 1949 — ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀξιοδακρυτὸν ρύθμισιν τῶν ἐκ τοῦ ἀρθροῦ 78 τῆς ἰταλικῆς συνθήκης ἀπαιτησέων μας, ἔπειτα ἀπὸ τὴν πρωτοφανῆ ρύθμισιν τῶν περὶ τὴν ἑτεροδικίαν τοῦ προσωπικοῦ τῶν Ἀμερικανικῶν βάσεων ζητημάτων ἐν τῇ συμφωνίᾳ τῆς 29ης Σηβρίου 1953, ἔπειτα ἀπὸ τὴν μείωσιν τῆς ἐπιρροῆς μας εἰς τὴν Ἑγγύς Ἀνατολήν καὶ τὴν διασάλευσιν πλείστον συμμαχιῶν μας, δὲν θὰ προσέθετε τίποτε τὸ νέον καὶ τὰ ἀληθῶς οὐσιώδες. Καὶ ταῦτα, διὰ νὰ μὴ ὀμιλήσωμεν διὰ τὴν φαιδρὰν μας ἐκπροσώπησιν εἰς πλείστας Εὐρωπαϊκὰς πρωτευούσας, τοὺς ἐν τῷ Ἀθηναϊκῷ τύπῳ ἐκτραχυλισμοὺς διπλωματικῶν ὑπαλλήλων καὶ τοὺς ἀλληλοδιαπληκτισμοὺς Ὑπουργῶν πρὸς ὑφισταμένους τῶν. Ἐχει γίνῃ κοινὴ πλέον συνείδησις ἢ πλήρης ἀποσύνθεσις εἰς τὸν καιρὸν τῶν κραιπνῶν τομέα τὴν διπλωματίαν μας, εἰς σημεῖον ὥστε ἀνώτατοι ἐκπρόσωποι τῆς κυβερνήσεως νὰ τὸ ἀνομολογοῦν ἀνεπιφυλάκτως εἰς τὸ περιβάλλον τῶν. Καὶ ἡ καλυτέρα κυβερνήσις δύναται νὰ σημειώσῃ ἀποτυχίαν, εἰς τὴν διαχείρισιν μιᾶς υποθέσεως αἱ ἀβλεψίαι εἶναι ἀνθρώπιναι καὶ ἡ καλὴ πίστις ἐπιβάλλει ἐνίοτε νὰ τὰς ἀντιπαρέρχηται κανεὶς ὅταν τὸ σύνολον εἶναι ἱκανοποιητικὸν καὶ ὅταν τὸ ὅλον πνεῦμα τὸ διέπον μίαν ὑπηρεσίαν εἶναι καλόν.

Ἀλλ' ἐδῶ, εἰς τὴν ὑπόθεσιν «Μερκαντίλε», δὲν πρόκειται μόνον περὶ αὐτοῦ. Καὶ δι' αὐτὸ δὲν θὰ σχολιάσωμεν σήμερον ὅσα ἤδη γνωρίζει ἡ κοινὴ γνώμη. ἐπὶ τοῦ οἰκτροῦ χειρισμοῦ τῆς υποθέσεως. Ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑπογραμμίσωμεν ἰδιαίτερώς εἶναι δύο πλευραὶ τῆς υποθέσεως αἱ ὁποῖαι ἐγείρουν βασικά θέματα διότι προδίδουν ἀντιλήψεις καὶ καταστάσεις αἱ ὁποῖαι ὑποσκάπτουν εἰς τὰ θεμέλια τῆς τῆς κρατικῆς μας ὑπόστασιν. Ἐννοοῦμεν ἐν πρώτοις τὸ πνεῦμα τῆς δικολαβίας καὶ τῆς κακῆς πίστεως μετὰ τὸ ὁποῖον τὸ Κράτος ἐχειρίσθη τὴν ὑπόθεσιν.

Ἐννοοῦμεν τὴν μὴ ἐκτέλεσιν μιᾶς συμφωνίας, τὴν καθ' ὑποτροπὴν μὴ ἐκτέλεσιν τοῦ ἐπακολουθήσαντος συμβιβασμοῦ, καὶ τὴν τελευταίαν στιγμὴν λαβοῦσαν χώραν ἀνακάλυψιν ὅτι ἡ ἐταιρεία δὲν ἦτο ἰταλικὴ ἀλλ' Ἑλληνικὴ... ὥς ἂν τοῦτο θὰ ἦρκει διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν μὴ ἐκτέλεσιν τῶν συμφωνηθέντων!

Δὲν θέλομεν, ἐννοεῖται, κατ' οὐδὲν νὰ ἀναμιχθῶμεν εἰς τὸ ζήτημα τοῦ τίνες ὑπῆρξαν οἱ ἀποτελοῦντες τὴν ἐταιρείαν αὐτήν, ποῖα τὰ πρόσωπα ἄτινα ὕψισθεν αὐτῆς ἐκρύπτοντο. Καλῶς ἢ κακῶς ὅμως τὸ Κράτος συνεβλήθη μετ' αὐτῶν, ἔβαλε τὴν ὑπογραφήν του κάτω ἀπὸ μίαν συμφωνίαν. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης τὸ Κράτος ἔθελεν ὀλοκλήρως τὴν ὑπόστασιν καὶ τὴν τιμὴν του ἐπάνω εἰς τὸ θέμα τῆς πιστῆς ἐκτέλεσεως τῶν συμφωνηθέντων. Δι' οἰονδήποτε πολίτην ἐν χρέος, εἴτε εἶναι ἀνηλθιμὸν ἀπέναντι τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, εἴτε ἀπέναντι ἐνὸς κοινοῦ λαοποδύτου, εἶναι χρέος τὸ ὁποῖον ὀφείλει νὰ ἐκτελέσῃ πιστῶς. Ὅταν δὲ ὁ συμβαλλόμενος εἶναι ἐν Κράτος τὸ ὁποῖον ἐπανελημμένως ἠτύχησεν οἰκονομικῶς εἰς τὸ παρελθόν καὶ θέλει νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν πίστιν του, ἡ ἐκτέλεσις τῶν συμφωνηθέντων εἶναι κάτι περισσόν. Ἐπὶ τὸν ἀπὸ μίαν ἐπιταγὴν τῆς συνειδήσεως· εἶναι πολιτικὸν συμφέρον. Διότι δὲν ἔχουν καμμίαν πρακτικὴν ἀξίαν, οὔτε αἱ ἐξαγγελταὶ περὶ ἀποκαταστάσεως τῆς πίστεως, οὔτε νόμοι συνταγματικοὶ περὶ ξένων κεφαλαίων, ὅταν μίαν οἰαδήποτε ὑπηρεσίαν τοῦ Κράτους, τὴν στιγμὴν τῆς ἐκτελέσεως τῶν

ὑπεσχημένων μετέρχεται ὄλων τῶν εἰδῶν τὰ τεχνάσματα καὶ τὰ δικολαβικά ἐπινοήματα διὰ νὰ τὰ ὑπεκφύγῃ. Ἐὰν ἀντιληφθῇ ὅτι ἐγίνε θῆμα κακοῦ ὑπολογισμοῦ ἢ κακῆς ἐκτιμήσεως προσώπων, προσπαθεῖ νὰ τακτοποιήσῃ ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον τὸ ἀτύχημα εἰς ὃ ὑπέπεσε μετὰ μίαν διαιτησίαν, εἰ δυνατόν, μετὰ ζήμιαν ἐν ἀνάγκῃ. Τὸ Κράτος καὶ ὅταν συμβάλλῃται ἐκ παραδρομῆς μετὰ ἀπατεώνας, δὲν δύναται νὰ ἀντιδικίῃ κακοπίστως καὶ νὰ ἐπιτρέψῃ καὶ εἰς ἓνα δόλιον ἀκόμη συμβαλλόμενον νὰ τὸ διασῶρῃ ὥς κακόπιστον. Οὕτω μόνον «ἀνορθοῦται» πραγματικῶς ἡ πίστις του. Καὶ ἔως ὅτου συνειδητοποιήσωμεν τὴν ἀπλὴν ἀλλὰ θεμελιώδη αὐτὴν ἀλήθειαν, δὲν θὰ ἀποκτήσωμεν ποτὲ πίστιν, καὶ θὰ εἴμεθα ἔσαι «ὑπονάπτυκτοι».

Ἀλλὰ διὰ νὰ τὸ συνειδητοποιήσωμεν, πρέπει κατ' ἀνάγκην οἱ ἀποτελοῦντες τὴν πολιτικὴν μας ἡγεσίαν ἐκάστοτε Ὑπουργοί, νὰ ἔχουν βαθὺ τὸ αἶσθημα αὐτὸ τῆς πίστεως καὶ τῆς εὐπρεπείας. Καὶ τὸ ὅτι αὐτὸ ἀκριβῶς ἔλλειψε—ἐν τῇ παρούσῃ ὑποθέσει τοῦλάχιστον—ἀποτελεῖ τὸ θλιβερότερον διδάγμα ἐξ αὐτῆς—θλιβερότερον καὶ ἀπὸ τὰ δολάρια ποῦ θὰ πληρώσωμεν.

Αὐτὸ τὸ πικρὸν συμπέρασμα προβάλλει ἀπὸ τὴν θλιβεράν αὐτὴν ὑπόθεσιν. Καὶ μᾶς φαίνεται τόσο σημαντικὸν ὥστε νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ἴδωμεν καλυτέρας ἡμέρας πρὶν παύσῃ ὁ τελευταῖος ὑπάλληλος καὶ ἀκόμη περισσότερον οἱ «δυναμικοὶ» Ὑπουργοί μας, νὰ φαντάζωνται ὅτι ἐξυπηρετοῦν τὸ δημόσιον συμφέρον ἐφευρίσκοντες τεχνάσματα καὶ καταφεύγοντες εἰς δικολαβίας διὰ νὰ ἀποφύγῃ μίαν ζήμιαν τοῦ δημοσίου ἐκ γενομένης συμφωνίας, ἔστω καὶ ἂν αὐτὴ δὲν προέκυψεν ἐξ ὑπατιότητος τοῦ Κράτους.

Ἡ δευτέρα παρατήρησις ἐπὶ τῆς οἰκτρᾶς σῆψης υποθέσεως ἀφορᾷ τὴν διπλωματικὴν μας καὶ τὴν Κρατικὴν ἐν γένει ὑπηρεσίαν. Ὅσα ἀσυγχώρητα σφάλματα ἐγίναν ἐν τῇ διαχείρισί τῆς υποθέσεως ὠφέλιμον εἰς κακὴν ἐμπνευσιν—διὰ νὰ μεταχειρισθῶμεν μίαν ἑκφρασίαν ἐπικριτῆ—ἐνὸς ἢ δύο Ὑπουργῶν καὶ δύο ἢ τριῶν ὑπαλλήλων. Ὅλοι αὐτοὶ πρέπει νὰ παραπεμφθῶσι ἀμέσως εἰς τὴν ἀρμόζουσαν ποινικὴν ἢ ὑπηρεσιακὴν δίωξιν. Δὲν εἶναι δυνατόν κανεὶς νὰ μὴ πληρώσῃ μετὰ εὐθύνας μίαν τόσο ἀδικαιολόγητον ζήμιαν. Ἀλλὰ εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν δὲν ἀνεμίχθησαν μόνον οἱ ὀλίγοι αὐτοί. Ἀνεμίχθησαν σειρὰ ἄλλων ἀνωτάτων λειτουργῶν, Πρέσβων, Νομικῶν Συμβούλων, Ἀνωτάτων Δικαστῶν. Πῶς εἰς τὴν διάνοιαν καὶ τὴν συνείδησιν οὐδὲν ὅς ἐξ αὐτῶν δὲν ἦλθεν ἡ συναίσθησις τοῦ καθήκοντος ὅπως λάβουν θέσιν ἀπέναντι ὄλων αὐτῶν τῶν ἀτόπων; πῶς δὲν εὐρέθη κανεὶς νὰ εἴπῃ εἰς τοὺς ὑπευθύνους ὅτι ὁ δρόμος τὸν ὁποῖον ἠκολούθουν καὶ ἐπιζήμιος ἦτο, καὶ ὥδηγει εἰς τὴν μείωσιν καὶ γελοιοποίησιν τοῦ Κράτους;

Ἐχουσι πλείστοι ἐξ αὐτῶν καὶ μόρφωσιν καὶ ἀντίληψιν. Ἐβλεπον τὸν κακὸν δρόμον τὸν ὁποῖον ἡ ὑπόθεσις ἠκολούθει. Καὶ ὅμως ἐπρωτίμην νὰ μείνουν πεηθῆναι ἐκτελεσταὶ τῶν ἐντολῶν τὰς ὁποίας εἶχον λάβῃ, εἴτε διότι αὐτὸ ἐξησφάλιζε τὴν εὐνοίαν τῶν ἰσχυρῶν τῆς ἡμέρας, εἴτε διότι μετὰ τὸ νὰ ὀμιλοῦν περὶ σκανδάλων ὀρισμένων συναδέλφων ἢ προκατόχων τῶν ἱκανοποιούντων ἀνθρωποφάγους βουλιμίας ἐναντίον συναδέλφων τῶν.

Αὐτὸ ἀποτελεῖ ἐν πολὺ μεγάλο θέμα, τὸ ὁποῖον ἐμφανίζει μίαν ἠθικὴν ἔκπτωσιν τοῦ ἀνωτάτου ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ ἐμβάλλουσιν εἰς ἀληθὴ ἀπόγνωσιν ὅσους ὀνειρεῦνται μίαν καλυτέραν Ἑλλάδα. Διότι δὲν δύναται νὰ ὑπάρῃ κράτος ἄξιον τῆς ἀποστολῆς του, ὅταν εἰς τὰ ἀνώτατα στελέχη τῆς διοικήσεως τοῦ ἀπονεκρωθῇ ἡ αὐθεντία καὶ ἡ ὑπερηφάνεια τῆς ὑψηλῆς θέσεως ἣν κατέχουν ἐν τῇ Πολιτείᾳ. Τὸ ὅτι δέ, σήμερον τὰ πλείστα ἐκ τῶν ἀνωτάτων αὐτῶν στελεχῶν ἔχουσι καταστή τύραννοι ἐναντὶ τοῦ πολίτου, ἀλλὰ δοῦλοι ἐναντὶ τῶν ἰσχυρῶν τῆς ἡμέρας, ἀποτελεῖ τὸ σημαντικώτερον γνῶρισμα τῆς ἐξαρτήσεως τῆς διοικήσεως. Ἀυτοῦμεθα εἰλικρινῶς ὅτι ἡ ἔκπτωσις αὐτὴ ἐμφανίζεται ἐν τῇ ὑπόθεσιν τῆς «Μερκαντίλε» ὥς ἔχουσα τὸ ἐπικεντρὸν τῆς ἐν τῇ διπλωματικῇ ὑπηρεσίᾳ, ἥτις μέχρις ἐπ' ἐσχάτων δικαίως ἐσεμνύετο ὅτι ἀπετέλει ὑπόδειγμα σοβαρότητος καὶ ἀνωτερότητος.

Τὸ πνεῦμα τῆς ἀναλήψεως οὐσιαστικῶν εὐθυνῶν, τῆς θαρραλέας ἐκθέσεως τῶν ἀποφῶν ἐκάστου, τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὰ ἀξιώματα τῆς τιμῆς, τῆς εὐπρεπείας καὶ τῆς παραδόσεως, τὰ ὁποῖα εἶναι συστατικὰ ἀπαραίτητα οἰαδήποτε ὑπηρεσίας πρὸ παντός ὅμως τῆς διπλωματικῆς, ἀντεκατεστάθησαν σὺν τῷ χρόνῳ ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς δουλοπρεπείας, καὶ τῆς ἀνθρωποφάγου ἀνυπομονησίας πρὸς ἀναρρίχσιν ἢ ὁποῖα ποδοπατεῖ ἀδυστάκτως πᾶσαν ἀξιοπρέπειαν καὶ πάντα ἀνθρώπινον δεσμόν, ἐνῶ συγχρόνως μεταβάλλει ὄλους εἰς θεράποντας τῶν κρατούντων καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν θεραπόντων τῶν κρατούντων! Χθεςνοὶ ἀκόλουθοι ἀναγορευέντες εἰς εἶδος ἀρχηγῶν ὑπηρεσίας Ν.Υ.Δ., καλοῦν εἰς τὸ γραφεῖον τῶν Πρέσβων καὶ τοὺς δίδουν διαταγὰς «ἐν ὀνόματι τοῦ Ὑπουργοῦ»!!

Ὅταν ἐφθάσαμεν ἐκεῖ, ἐννοεῖ πᾶς τίς τίς δύναται νὰ περιμένῃ. Ἄς κάμωμεν λοιπὸν τὸν σταυρὸν μας μὴ μᾶς ἐπιφυλάσσει ἡ τύχη καὶ κάτι χειρότερον ἀπὸ τὴν «Μερκαντίλε».

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΔΡΟΜΟΙ ΔΙΑ ΤΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟΝ

Τὰς κατωτέρω απόψεις τοῦ διακεκριμένου Πρεσβευτοῦ κ. Α. Α. ΠΑΛΛΗ ἐπὶ τοῦ Κυπριακοῦ ἐκτεθείσας εἰς ἐπιστολὴν τοῦ δημοσιευθεῖσαν εἰς τὴν «Καθημερινήν» τῆς 15 Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. ἀναδημοσιεύομεν πρὸς διαφώτισιν τῶν ἀναγνωστῶν μας ἐπὶ τοῦ θέματος.

Τὰ ἄρθρα τοῦ κ. Π. Πιπινέλη ἐπὶ τοῦ Κυπριακοῦ ὡς καὶ ἡ ἐπ' αὐτῶν ἀπαντήσεις τῶν διαφωνούντων, δικαίως ἐπέσυραν τὸ ἐνδιαφέρον ὁλοκλήρου τοῦ Ἑλληνικοῦ κοινοῦ.

Εἶναι καιρὸς τώρα νὰ ἐξαχθοῦν ἀπὸ τὴν συζήτησιν ὀρισμένα συμπεράσματα, διότι ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς, ποῦ σύσσωμος ἀποβλέπει στὸν ἴδιο ἀντικειμενικὸ σκοπὸν—τὴν Ἑνωσιν—δὲν μπορεῖ ἀκόμα νὰ διακρίνῃ καθαρὰ τὰ μέσα ποῦ θὰ ὀδηγήσουν ἀποτελεσματικὰ πρὸς αὐτὸν τὸ σκοπὸ καὶ γι' αὐτὸ μὲ κάποιαν ἀγωνίαν παρακολουθεῖ τὴν κατάστασιν.

Οἱ Κύπριοι ὁμοεθνεῖς μας, ἔχουν νὰ ἐκλέξουν μεταξὺ τριῶν κυριῶν πολιτικῶν κατευθύνσεων :

Ἡ μία εἶναι ἡ πολιτικὴ κῆς ἀδιαλλαξίας διὰ τὸν λόγον μὲ σύνθημα «Ἑνωσις καὶ μόνον Ἑνωσις». Αὕτη εἶναι ἡ πολιτικὴ ποῦ ἠκολουθήθη ἴσαμε τώρα—ἡ πολιτικὴ τῶν φλογερῶν κηρυγμάτων, τῶν πατριωτικῶν ἁρθρῶν στὸν τύπο, τῶν θεωρητικῶν διαδηλώσεων μὲ τίς ἐπιγραφὰς «Ἐλευθερία ἢ θάνατος» κλπ. Ἡ πολιτικὴ αὕτη δὲν ἀπέδωκε οὔτε πρόκειται ν' ἀποδώσῃ θετικὰ ἀποτελέσματα, καὶ ὁ κυβερνήτης τῆς Κύπρου (ὅρα τὴν πρόσφατο μαρτυρία τοῦ ἐργατικοῦ βουλευτοῦ κ. Κρόσσμαν) τὴν παρακολουθεῖ, σὰν ἄλλος Ρωμαῖος προκουράτωρ τῆς Ἰουδαίας—μὲ περιφρονητικὰ μειδιάματα.

Ἡ δευτέρα πολιτικὴ, πάντα μὲ τὸ ἴδιο σύνθημα «Ἑνωσις καὶ μόνον Ἑνωσις», εἶναι ἡ πολιτικὴ τῆς ἀδιαλλαξίας διὰ τὸν ἔργον Εἶναι μιά πολιτικὴ ποῦ θ' ἀπαιτήσῃ «αἷμα καὶ δάκρυ» καὶ ποῦ μοιραίως θὰ προκαλέσῃ αὐστηρὰ ἀντίποινα ἐκ μέρους τῆς ἀμυνομένης ἀποικιακῆς γραφειοκρατίας.

Νομίζω ὅτι κανένας ἀπὸ τοὺς εὐρισκομένους μακρυὰ ἀπὸ τὴν Κύπρο, εἴτε Ἕλληνας εἴτε τῆς Ἑλλάδος εἴτε Κύπριος, μὰ ποῦ δὲν πρόκειται ὁ ἴδιος νὰ ἐκτεθῇ στοὺς κινδύνους καὶ τίς θυσίας μιᾶς τέτοιας πορείας, δὲν μπορεῖ ν' ἀναλάβῃ τὴν εὐθύνη νὰ σπρώξῃ τὸν Κυπριακὸ λαὸ πρὸ αὐτὴ τὴν κατεύθυνσιν. Μόνον οἱ ἴδιοι οἱ Κύπριοι εἶναι σὲ θέσι ν' ἀναμετρήσουν τίς δυνάμεις τῶν καὶ ν' ἀποφασίσουν ἐάν πρέπει ν' ἀποδοθοῦν ὁ ἕνα τέτοιο ἀγὼν. Ἄλλοι λαοὶ—καὶ ἔχουμε τὰ πρόσφατα παραδείγματα τῆς Ἰρλανδίας καὶ τῆς Αἰγύπτου—κατάρθωσαν ἔτσι ν' ἀπαλλάξουν ἀπὸ τὴν ξένη κυριαρχίαν. Ἀλλὰ ἐκεῖ οἱ συνθήκες ἦσαν πολὺ διαφορετικαί, ἐνῶ ἡ Κύπρος εἶναι νησί μὲ σχετικῶς μικρὸ πληθυσμὸ καὶ οὔτε ὑπάρχουν ἐκεῖ ἡ ζούγκλα τῆς Κένυας ἢ τὰ Λευκὰ Ὅρη τῆς Κρήτης. Ὁ ἀγὼνας συνεπὶς θὰ εἶναι σκληρὸς καὶ ἀνίσος.

Ἡ τρίτη λύσις—ἐκείνη ποῦ ὑποστηρίζει ὁ κ. Πιπινέλης καὶ τὴν ὁποίαν ἔως τώρα ἀπέκρουσαν οἱ Κύπριοι πατριῶται—εἶναι ἡ ἀποδοχὴ τῆς αὐτοδιοικήσεως ὡς μεταβατικοῦ σταδίου πρὸς τὴν Ἑνωσιν. Αὕτη εἶναι ἡ πολιτικὴ ποῦ μᾶς τὴ συνιστοῦν πολλοὶ φίλοι μας στὴν Ἀγγλίαν, συντηρητικοί, ἐργατικοί καὶ φιλελεύθεροι. Ὅλοι θυμόμαστε τὸν μῦθο τῆς χελώνης καὶ τοῦ λαγοῦ καὶ τὸ πῶς ἡ χελὼν ἔφθασε στὸ τέρμα τοῦ δρόμου πρὶν ἀπὸ τὸ λαγὸ παρ' ὅλη τὴ φαινομενικὴ ὑπεροχὴ τοῦ τελευταίου. Συνεπὶς πρέπει νὰ σταθμίσουμε καλὰ τὰ πράγματα.

Εἶναι φανερὸ πῶς τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ εἶδος τοῦ Συντάγματος ποῦ ἡ Βρεταννικὴ Κυβέρνησις θὰ εἶναι διατεθειμένη νὰ παραχωρήσῃ στὴν Κύπρο. Καὶ ἐάν παραδεχθῶμε πῶς ἡ λύσις αὕτη θὰ εἶναι ἡ καλύτερη καὶ θὰ μᾶς φέρῃ ἀσφαλέστερα

πρὸς τὸ ποθοῦμενο τέρμα, δὲν θὰ ἔπρεπε οἱ Κύπριοι ν' ἀναμείνουν μέχρις ὅτου ἡ Βρεταννικὴ Κυβέρνησις τοὺς προσφέρῃ ἕνα οἰοδήποτε Σύνταγμα, οὔτε νὰ δεχθοῦν νὰ τὸ συζητήσουν μὲ τὸν κυβερνήτη τῆς Κύπρου, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀπλῶς ἕνας ὑπάλληλος ἐμπνεόμενος ἀπὸ τίς στενὲς ἀντιλήψεις τῆς ἀποικιακῆς γραφειοκρατίας. Ἄς σπεύσουν νὰ διατυπώσουν οἱ ἴδιοι ἕνα σχέδιο Συντάγματος ποῦ θὰ τοὺς ἦταν ἀνεκτὸ—καὶ τοῦτο χωρὶς πολλὰς ἀναβολὰς καὶ συζητήσεις—καὶ τότε ἂς στείλουν μιὰ ἀντιπροσωπείαν στὸ Λονδίνο γιὰ νὰ τὸ διαπραγματευθοῦν ἀπ' εὐθείας μὲ τὴν Βρεταννικὴν Κυβέρνησιν.

Ἐχουν πρόχειρα τὰ παραδείγματα τῆς Μάλτας καὶ τῆς Χρυσῆς Ἀκτῆς, ἀποικίων ποῦ ἤδη χαίρουν εὐρυτάτης μορφῆς αὐτοδιοικήσεως. Πολλοὶ ἔγκυροι παρατηρηταὶ φρονοῦν ὅτι δὲν θὰ περάσουν πολλὰ χρόνια καὶ ὁ δρ Νικρούμα, ὁ σημερινὸς πρωθυπουργὸς τῆς Χρυσῆς Ἀκτῆς, ποῦ κι' αὐτός, σὰν τὸν Νέχρου τῶν Ἰνδιῶν, ἐγγώρισε προσφάτως τὴν καταδίωξι καὶ τὴ φυλακὴ, θὰ εἶναι ὁ μέλλων πρωθυπουργὸς μιᾶς «Κτήσεως» (Dominion) τῆς Δυτικῆς Ἀφρικῆς, καθεστῶτος ποῦ αὐτοδικαίως συνεπάγεται, συμφώνως πρὸς τὸν καταστατικὸν χάρτη τοῦ Οὐέστμινστερ, δικαίωμα αὐτοδιαθέσεως.

Πολλοὶ Κύπριοι πατριῶται φοβοῦνται μήπως, ἀποδεχόμενοι τὴν αὐτοδιοίκησιν, ἀπαρνοῦνται τὴν Ἑνωσιν. Ἐπίσης φοβοῦνται, ὅτι, μὲ τὸ ν' ἀποκτήσῃ ἡ Κύπρος Σύνταγμα, θὰ διαιρεθοῦν σὲ ἀλληλομαχόμενα κόμματα. Οἱ φόβοι αὗτοι, εἶναι νομίζω, ἀβάσιμοι. Μπορεῖ βέβαια νὰ συμβῇ νὰ διαφωνήσουν—καὶ γιὰ τὸ ὅχι—πάνω σὲ ζητήματα οἰκονομικὰ ἢ ἄλλης φύσεως. Ἀλλὰ σὲ ζητήματα ποῦ ἔχουν ἐθνικὴ σημασίαν ὅπως εἶναι τὸ ζήτημα τῆς παιδείας, ποῦ εὐλόγως προκαλεῖ τίς ἀνησυχίας τῶν, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ βρεθοῦν ὅλοι σύμφωνοι καὶ θὰ εἶναι δύσκολο γιὰ τὴν ἀποικιακὴ διοίκησιν, μιὰ φορὰ καὶ θὰ ὑπόκειται στὸν ἔλεγχον ἐνὸς ἀντιπροσωπευτικοῦ Κυπριακοῦ Νομοθετικοῦ Σώματος, νὰ ἐπιμείνῃ νὰ ἐφαρμόζῃ μέτρα ποῦ θὰ τὰ ἀποκρούῃ ἡ πλειοψηφία τοῦ Σώματος.

Ἄς κρατήσῃ ὁ κυβερνήτης τὸν ἔλεγχον στὰ ζητήματα τὰ σχετιζόμενα μὲ τὴν ἄμυνα καὶ τὴν ἀσφάλεια—ὅλα τὰ ἄλλα ζητήματα εἶναι φυσικὸ νὰ ὑπάγονται, ὅπως συμβαίνει στὴ Μάλτα, στὴ δικαιοδοσίαν τῶν αἰρετῶν ἀντιπροσώπων τοῦ λαοῦ. Ἀλλωστε τὸ αἶτημα τῆς Ἑνώσεως θὰ ἐξακολουθῇ νὰ προβάλλεται καὶ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Βουλῆς, ἀπαράλλακτα ὅπως προεβλήθη στὰς Ἰονίους Νήσους ὑπὸ παρόμοιες συνθήκες.

Καὶ οἱ Βρεταννοὶ τί θὰ κάνουν; Ἐάν ἡ Βρεταννικὴ Κυβέρνησις ἀρνηθῇ νὰ παραχωρήσῃ πραγματικὰ φιλελεύθερο Σύνταγμα, ἐὼν θελήσῃ νὰ ἐπιμείνῃ σιὴν προσφορά ἐνὸς ψευτοσυντάγματος τύπου 1948—ψευτοσυντάγματος ποῦ κανένας Κύπριος δὲν θὰ βρεθῇ νὰ τὸ παραδεχθῇ—ἔ, τότε πλέον ὁλόκληρη ἡ εὐθύνη θὰ ἐπιπέσῃ πάνω στοὺς ὤμους τῆς Βρεταννικῆς Κυβερνήσεως καὶ οἱ Κύπριοι, ἔχοντες μὲ τὸ μέρος τοὺς τὴν Ἑλληνικὴν, Ἀγγλικὴν καὶ Διεθνῇ κοινὴ γνώμη, θὰ κάνουν τὸ σταυρὸ τοὺς καὶ θὰ βαδίσουν ἀποφασιστικοί πρὸς ἄλλες λύσεις.

13 Φεβρ. 1955

Α. Α. ΠΑΛΛΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ ΣΗΜΑΙΝΟΝΤΩΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ Νέα Στρατηγικὴ. Σύγχρονοι μέθοδοι κατακτήσεως. Ἐνδοθεν ἀνατροπὴ

Σχολιάζων τὴν ἀπόφασιν τοῦ Προέδρου Eisenhower περὶ περικυρίας—ἀντιθέτου πρὸς τὴν γνωμάτευσιν τῶν ἐπιτελαρχῶν τοῦ—τοῦ προβολογισμοῦ στρατιωτικῶν δαπανῶν τρέχ. ἐτους κατὰ 300 ἐκ. δολλάρια ὁ γνωστὸς σχολιαστὴς Walter Lippmann, ἔγραψεν ἐν τῇ New York Herald Tribune τῆς 14ης Ἰανουαρίου ὅτι ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐκφράζει τὰς νεωτέρας στρατηγικὰς ἀντιλήψεις αἰνιγες ἀπὸ τινος ἐπικρατοῦν ἐν τῇ Ἀμερικανικῇ Κυβερνήσει, αὗται στηρίζονται ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς διατηρήσεως μικρᾶς σχετικῶς ἀλλὰ ἐντόνως ἐκγυμνασμένης στρατιωτικῆς δυνάμεως ἐτοιμῆς πρὸς παρέμβασιν εἰς ὑπερποντίας ἐπιχειρήσεις καὶ τῆς προπαρασκευῆς μεγάλων ἐπεδρεῶν. Ἡ στρατηγικὴ αὕτη ὅμως, θέτει κατὰ τὸν Ἀμερικανὸν σχολιαστὴν, τὸ πρόβλημα τῆς ἐγκαίρου ἀπεμβάσεως τοῦ Ἀμερικανικοῦ ἐκστρατευτικοῦ σώματος εἰς

ξένας χώρας, ήτις λόγω των νεωτέρων μορφών ως προσλαμβάνει ή έχθρική επίθεση κινδυνεύει νά συντελεσθῇ πολύ άργά. Η σύγχρονος επίθεση, γίνεται διά της μεθόδου της ένδοθεν άνατροπής του καθεστώτος των θυμάτων λαών' ως εκ τούτου δέ ή 'Αμερικανική βοήθεια διά νά γίνῃ εγκαίρως πρέπει νά προηγηθῇ της άνατροπής όποτε όμως προσλαμβάνει τόν χαρακτηρα παρανόμου επεμβάσεως και συναντᾷ τήν αντίθεσιν αὐτῶν τούτων των λαών οἱτινες θά εἶχον ανάγκην αὐτῆς! 'Εδῶ ἐγκρίνεται τό άσθενές σημείον της νέας στρατηγικής,

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΑΥΞΗΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΚΕΦΑΛΗΝ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΤΕΡΑΙΟΤΗΤΟΣ ΤΩΝ ΕΠΕΝΔΥΣΕΩΝ ("Εκδόσις 1955)

Με τόν άνωτέρω τίτλον έκυκλοφόρησε αξιόλογος μελέτη του κυρίου **Άλεξ. Κουκλέλη**, δημοσιευθείσα εις τό τελευταίον τεύχος της «Επιθεωρήσεως Οικονομικών και Πολιτικών Έπιστημών» και έκδοθείσα εις αὐτοτελές τεύχος έκ σελίδων 37. Εις τό πρώτον μέρος της μελέτης ό συγγραφεύς υποστηρίζει ότι λόγοι επιβιώσεως της 'Ελλάδος επιβάλλουν ἴνα ή αύξησης του κατά κεφαλήν εισοδήματος συντελεῖται κατά σταθερόν τινα ρυθμόν, οὕτως ώστε τό υπάρχον χάσμα μεταξύ των άνεπτυγμένων χωρών και της ύπαναπτύκτου χώρας μας νά τείνῃ βαθμιαίως πρὸς μείωσιν. Τοῦτο βεβαίως εξαρτάται έκ του ρυθμοῦ των πρὸς ἡμῖν επενδύσεων, αλλά και έκ των στοιχείων των «έθνικων λογαριασμών» τά όποια παραθέτει, προκύπτει ότι οὗτος δέν εἶναι ικανοποιητικός, κινδυνεύει δέ ή 'Ελλάς νά μή δυνηθῇ νά κρατήσῃ οὐδέ καν τήν σήμεραν χωρίζουσάν αὐτήν από τας άνεπτυγμένας χώρας απόστασιν, ήτις σημειωθήτω έπεδεινώθη από του πολέμου.

Εις τό δεύτερον μέρος της μελέτης ό κ. **Κουκλέλης**, έχων ὑπ' ὄψιν τά προσιδιάζοντα πρὸς τό ύποανάπτκτον της χώρας μας χαρακτηριστικά και τήν ανάγκην της έκάστοτε σταθμίσεως των τοποθετήσεων, υποστηρίζει ότι εις τό σημείον εις τό όποίον εύρίσκεται σήμεραν ή οικονομία μας, ό τόνος πρέπει νά δοθῇ εις τας τοποθετήσεις πρὸς αύξησης της γεωργικής παραγωγής και όχι της βιομηχανικής. Πιστεύει βεβαί-

ως ότι ό άπώτερος σκοπός μας πρέπει λα εἶναι ή περαιτέρω έκβιομηχάνισις της χώρας, ήτις θά άποσυμφορήσῃ τήν ύποαπσχολημένην ύπαιθρον. Υποστηρίζει όμως, εις έξαιρετικῶς πειστικήν και πρωτότυπον ανάλυσιν, βάσει σοβαρωτάτων επιχειρημάτων, ότι ή έκβιομηχάνισις σήμεραν προσκόπτει ὀργανικῶς, και ότι άνευ περαιτέρω αύξήσεως του γεωργικοῦ εισοδήματος, ἴνα έλευθερωθοῦν περισσότερα γεωργικά προϊόντα, και δη εἶδη διατροφής, πρὸς κατάναλῶσιν ὑπό των μελλόντων νά επανδρῶσούν τήν περαιτέρω έκβιομηχάνισιν έργατων και άφ' έτέρου πρὸς αύξησης της αγοραστικής δυνάμεως των γεωργών, ή ούσιαστική προώθησις της έκβιομηχανίσεως δέν θά καταστή δυνατή.

Έν τέλει υποδεικνύεται διά ποίας πολιτικής γεωργικών επενδύσεων, ως και ὀρισμένων συναφών πρὸς τήν γεωργίαν βιομηχανικῶν θά έξουδετερωθῇ ή δημογραφική πείσις της προσεχοῦς δεκαπενταετίας, θ' αύξήσῃ τό άγροτικόν εισόδημα, αλλά και ή βιομηχανική παραγωγή και θά επέλθῃ πραγματική βελτίωσις του κατά κεφαλήν εισοδήματος του Έλληнос. Η ρεαλιστική μελέτη του κ. **Κουκλέλη** ὀφείλει νά προσελκύσῃ τήν προσοχήν των έντεταλμένων τήν χάραξιν της οικονομικής του Κράτους πολιτικής.

Β.

ECONOMIC DEVELOPMENT (δπὸ Harold F. Williamson Καθηγητοῦ των Οικονομικῶν Έπιστημῶν εις τό Northwestern University 'Ηνωμ. Πολιτειῶν).

Εις τό έργον του αὐτό ό διαπρεπής οικονομολόγος και καθηγητής του Northwestern University, έρευνᾷ από πάσης πλευρᾶς τό πρόβλημα της οικονομικής άναπτύξεως των διαφόρων χωρῶν και περιοχῶν από της άπόψεως του τρόπου της χρησιμοποιήσεως ὑπό του λαοῦ έκάστης χώρας των μέσων (πηγῶν πλούτου, πρὸς αύξησην, αλλά και διατήρησιν της αύξήσεως της παραγωγῆς αγαθῶν κατά κεφαλήν του πληθυσμοῦ (per capita).

Ο συγγραφεύς παραλλήλως πρὸς τήν θεωρητικήν έρευναν εξετάζει και τήν πρακτικήν πλευράν του προβλήματος, τά δέ συμπεράσματα εἶναι άξια ιδιαιτέρας προσοχής ἰδίᾳ προκειμένου περί Χωρῶν, ως ή 'Ελλάς, αντιμετωπιζουσῶν τό πρόβλημα της οικονομικής άναπτύξεως.

Α. Α.

ΑΔΕΛ

για οικονομία
στήν βενζίνη...

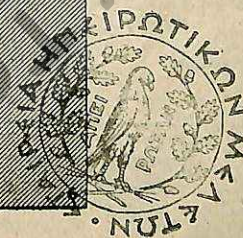
για οικονομία
στα λιπαντικά...

για τήν σωτηρία
της μπαταρίας σας...

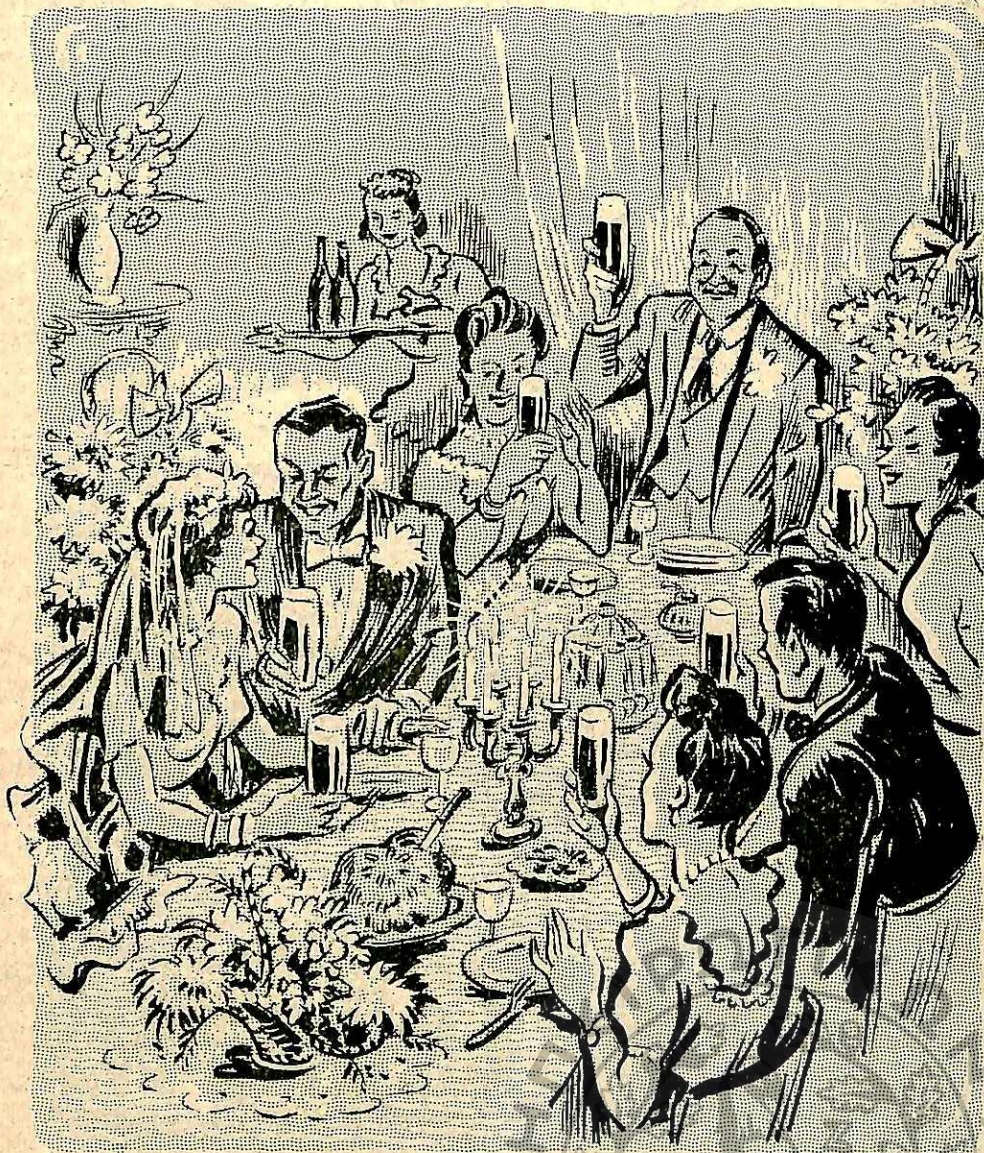

SPECIAL
ENERGOL
VISCO-STATIC

Περιορίζει τήν φθορά
του κινητήρος κατά 80%

Από την Έλληνική οικογενειακή ζωή

Μετά την τελετή του γάμου...

Μια καινούργια ζωή αρχίζει
με εύχές, χαρές και ΦΙΞ!

